

[35
UNDER
35]

35 ποιητές
κάτω των 35
διαβάζουν
ποιήματά τους

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ

ΑΘΗΝΑ 2018

Υπουργείο Πολιτισμού και Αθλητισμού
Γενική Διεύθυνση Σύγχρονου Πολιτισμού

Διεύθυνση Γραμμάτων

Προϊσταμένη: Σίσσυ Παπαθανασίου

- Τμήμα Γραμμάτων και Βιβλίου

Προϊστάμενος: Γιώργος Περράκης

- Τμήμα Ανάγνωσης και Ψηφιακού Περιεχομένου

Προϊστάμενος: Χάρης Παππής

Υπεύθυνη Έκδοσης
Σίσσυ Παπαθανασίου

Επιμέλεια Υλικού
Κώστας Αρκουδέας, Μαρία Ρουσάκη

Σελιδοποίηση
Ξένια Χατζηαγγελί

Εκτύπωση
Γ. Κωστόπουλος

Παραγωγή
A4 Art Design

© 2018

Υπουργείο Πολιτισμού και Αθλητισμού

Ευχαριστούμε τους ποιητές, τους εκδοτικούς οίκους και
τα ηλεκτρονικά περιοδικά για την παραχώρηση του υλικού.

Διατίθεται δωρεάν

ISBN 978-960-386-386-1

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ

ΑΘΗΝΑ 2018

Σας καλωσορίζουμε στη σημερινή εκδήλωση του Υπουργείου Πολιτισμού για την Παγκόσμια Ημέρα Βιβλίου στους υπέροχους κήπους του Νομισματικού Μουσείου. Θα ήθελα πρώτα απ' όλα, να ευχαριστήσω όλους όσοι δούλεψαν, εντός και εκτός Υπουργείου, ώστε να οργανωθεί αυτή η εκδήλωση με τον καλύτερο δυνατό τρόπο και να ευχθώ να αποτελέσει την αρχή μιας μεγάλης σειράς ανάλογων εκδηλώσεων που θα ακολουθήσουν στην Ελλάδα και το εξωτερικό.

Οι ποιητές που θα ακούσουμε σήμερα να διαβάζουν ποιήματά τους είναι νέοι, όλοι κάτω των 35 χρονών. Όλοι τους με σπουδές στην Ελλάδα και το εξωτερικό, οι περισσότεροι με μεταπτυχιακά και διδακτορικά διπλώματα. Σπούδασαν Νομικά, Μαθηματικά, Ψυχανάλυση, Παιδαγωγικά, Ιστορία, Φιλοσοφία, Οικονομικά, Μάρκετινγκ και Πολιτιστική Διαχείριση, Υπολογιστές, Φιλολογίες, Καλές Τέχνες στην Ελλάδα και ανά το κόσμο, στο Λονδίνο στο Παρίσι, τη Ρώμη κ.α. Γράφουν στα ελληνικά. Μιλάνε καλά ξένες γλώσσες. Ορισμένοι είναι και μεταφραστές.

Έχουν οι πιο πολλοί ζήσει στο εξωτερικό. Επέστρεψαν στην Ελλάδα. Η πλειοψηφία τους εγκαταστάθηκε στην Αθήνα. Είναι οπλισμένοι με γνώση, με ταλέντο, με οξυδέρκεια, και κυρίως με ευαισθησία και χιούμορ.

Η βεντάλια της ποίησης τους είναι μεγάλη ως προς το ύφος και τις θεματικές, τις προσλαμβάνουσες και τις εκλεκτικές τους συγγένειες. Δεν περιορίζονται σε ήδη υπάρχουσες πνευματικές συμμαχίες. Συσπειρώνονται και κάνουν εμφανή την παρουσία τους δημιουργώντας νέους πυρήνες που καταγράφονται στον χρόνο και στον τόπο τους, που είναι άλλωστε και ο δικός μας χρόνος και ο δικός μας τόπος. Αντλούν από την κοινή μας κοινωνική πραγματικότητα και σίγουρα, την ανατροφοδοτούν με το έργο και την παρουσία τους.

Αυτοί οι νέοι δημιουργοί που έχουμε σήμερα μαζί μας, και ορισμένοι άλλοι που δεν μπορούσαν να είναι για διάφορους λόγους, είναι η φωνή της Ελλάδας σήμερα. Ας τους ακούσουμε.

ΣΙΣΣΥ ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

Προϊσταμένη

Διεύθυνση Γραμμάτων

Υπουργείο Πολιτισμού και Αθλητισμού

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μαρία Αγγελοπούλου / 9	Λευτέρης Αχμέτης / 11	
Σάντι Βασιλείου / 14	Νίκος Βιολάρης / 17	
Άννα Γρίβα / 20	Θάνος Γώγος / 22	Νίκος Ερηνάκης / 24
Κατερίνα Ζυγούρα / 28	Στάθης Ιντζές / 31	Στέργια Κάββαλου / 33
Χρήστος Κολτσιδάς / 35	Χάρις Κοντού / 37	
Κωνσταντίνα Κορρυβάντη / 41	Πάνος Κουτούλιας / 44	
Παυλίνα Μάρβιν / 47	Ανέστης Μελιδώνης / 49	
Παναγιώτης Μηλιώτης / 51	Χαρίλαος Νικολαΐδης / 53	
Λίδα Ντόντου / 55	Φάνης Παπαγεωργίου / 58	
Μυρτώ Παπαχριστοφόρου / 60	Χρήστος Σιορίκης / 62	
Δανάη Σιώζιου / 65	Πέτρος Σκυθιώτης / 68	
Γιώργος Στεργιόπουλος / 70	Ελένη Τζατζιμάκη / 72	
Μάξιμος Τρεκλίδης / 74	Θωμάς Τσαλαπάτης / 76	
Λευτέρης Τσώνης / 78	Μαρία Φίλη / 80	Νίκος Φιλντίσης / 84
Πέτρος Φωκιανός / 86	Νάντη Χατζηγεωργίου / 90	
Δημήτρης Χατζηκαραλάμπους / 92	Βάσω Χριστοδούλου / 94	

1

ΜΑΡΙΑ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

//

Ίβαν-χαρισματούληση [η αποπλάνηση]

τυλιγμένο φουστανάκι μη και νοτίσει τραβηγμένα τα μανίκια στους
αγκώνες όρθια βλέπεις γάμπες σκυφτή ως τη βαθουλωσιά των
γονάτων

μαύρα μαλλιά της μαύρα ζέχνα το γάμπα της με ουλές γάμπα της
φύγε ψυχορραγούσε φύγε ήταν να πεθάνει φύγε τώρα ύπνος – φαί –
γυναίκα θα γίνεις θνητός

σταγόνες ιδρώτα κατακυλούν κροτάφους του σαγονιού σταλίζουν
θα σε βρουν κανείς δε γλιτώνει πάντα τους βρίσκουν ποτέ και κανείς
βρίσκουν βρίσκουν τα πάντα τα βρίσκουν

μοσχοβολιά

μουσκίδι νερού κι ιδρώτα

*

πλ|ι|τς

χρ|ου|π

γχιου

χούα

χούα

χούα

→ Το ποίημα έχει δημοσιευτεί στο ηλεκτρονικό περιοδικό «ο αναγνώστης».

//

Μια οποιαδήποτε νύφη [Όμοιοι]

λιμάριζε και λείαινε σκιρτήματά σου όσο ντύνεσαι το νυφικό κεντίδια
κόκκινες χάντρες και φίδια σιρίτια υφαίνεται αφοδράριστο διαφανίζει
λευκό το λευκό του υφάσματος γδαρμένο γκριζάρει η ζώνη ερμητικά
κουμπωμένη σφικτά φοριέται η μέση δαχτυλίδι στο κούτελο φεγγάρι
το κοριτσίστικο

να φαίνεσαι όμορφη κι ας μην είσαι

να είσαι οξεωτική κι ας μην φαίνεσαι

μισόκρυψε τα του κορμιού σημάδια κρύψε – κρύψε κι αντάλλαξε
σημάδι και φλουρί

έτσι όπως βαθαίνεις έτσι να γεμίζει το κούφιο σου κατάνυξη (και
φλουριά) ν' αγοράσεις τότε γυναίκα με τα φλουριά ένα – μόνιμα λευκό
– νυφικό τύλιξε δέσε και σφίξε τον – μόνιμα πλέον λευκό– λαιμό σου
και τράβα στο καλό

→ Το ποίημα είναι ανέκδοτο.

2

ΛΕΥΤΕΡΗΣ ΑΧΜΕΤΗΣ

//

Όταν έκλαψε η Αντιγόνη

Αντιγόνη: «Ω, τάφε μου».

Μια κυρία από το κοινό: Αυτό είναι!

Αυτή η σκηνή είναι σπουδαία!

Δεν θρηνεί απλά η Αντιγόνη...

Μια άλλη κυρία από το κοινό: Αλλά;

–Επαναστατεί και εναντιώνεται στην εξουσία!

–Εγώ νομίζω είναι υποτονική.

Ακούγεται από το θέατρο ένα παρατεταμένο «Σσστττ!!»

Αντιγόνη: «Η παράσταση σταματά!

Δεν είναι δυνατόν να συμβαίνει αυτό!

Δεν σέβεστε τίποτα;»

Εκείνη τη στιγμή ακούγεται από πολύ ψηλά στα καθίσματα ο Νίτσε:

«Οφείλετε να τελειώσετε τη σκηνή, αγαπητή μου Αντιγόνη».

Ο Καστοριάδης λίγο πιο πέρα δείχνει να συμφωνεί,

έχει και ένα κρυφό χαμόγελο

σαν να λέει: «Αυτό είναι η αληθινή έκφραση του ανθρώπου.

Ο Λόγος του και η διαφωνία του στο επίκεντρο».

Η Αντιγόνη συνέχισε και καταχειροκροτήθηκε.

//

Έλα μαζί μου, Ιουλιέτα

Έλα μαζί μου,
γιομάτο το τραπέζι ποιήματα, κρασί σαν αίμα, πιες!
Στο μπαλκόνι αυτό τ' απόμακρο,
θα αγναντεύουν οι οφθαλμοί μας,
σαν γάτα πάνω στο περβάζι, το πορφυρό φεγγαρόφωτο.
Κι όταν θα σιγοψιθυρίζω, θα ζυγώνω το στόμα και θα κλείνει
στο σκοτάδι ο έρωτας.
Και θα ξυπνούμε σε ξένους θαλάσσιους τόπους. Έτσι είναι
άνθρωποι ταξιδευτές.
Θα σου χαρίζω στην επόμενη στιγμή την ψυχή μου.
Δεν θα χαϊδεύω με αιώνιες υποσχέσεις τ' αυτιά σου.
Θέλω να γευτώ το τώρα σου και παραδίνομαι
στη μέθη των χειλιών σου.
Κι όταν θα υψώνεται σαν ήλιος το φεγγάρι,
θα μονολογούν επήκοα οι νυχτερινές φλαγωγίες.
Στο πρωτοβρόχι των άστρων θα πλένονται οι ευχές
στο πιο γοργό τρεχούμενο νερό.
Και το βήμα θα μοιάζει δρασκελιά, από το ένα κορμί στο άλλο.
–Τι ωραία λόγια!
–Δεν ξέρω αν ήταν τόσο όμορφα όσα άκουσα εκείνο το
βράδυ! Εμείς, πέρα από τον Ρωμαίο και την Ιουλιέτα, είχαμε
να σώσουμε κι άλλους ναυαγούς.

//

Οι ποιητές είναι άχρηστοι για τις Αρκούδες

Οι ποιητές είναι άχρηστοι για τις Αρκούδες.
Άγευστοι.
Οι σύγχρονοι ειδικώς, δεν έχουν καθόλου γλύκα.
Ούτε ρομαντισμό, λυρικό ήτα, όραμα...
Είναι κυνικοί, αλαζόνες·
δεν τρώγονται με τίποτα.
Οι Αρκούδες τέτοιους ποιητές τους φοβούνται κιόλας!
Έχουν ένα περίεργο ύφος αλλαγής.
Δεν βρίσκονται συνήθως πίσω από ένα σκοτεινό γραφείο,
γεμάτο σκονισμένα βιβλία, σ' ένα αστικό δωμάτιο με βαριές
χοντρές κουρτίνες·
να συνομιλούν με κυβερνώντες και προνομιούχους.
Οι ποιητές των παλαιών χρόνων συμφιλιώνονταν καμιά φορά.
Τούτοι εδώ... δεν τους πιάνεις πουθενά!
Και οι καφέ Αρκούδες θέλουν εύκολο φαγητό, εύπεπτο.
Δεν είναι σαν τις λευκές Αρκούδες που έχουν τελειώσει κι ένα
σχολείο, έχουν διαβάσει ένα βιβλίο, βρε αδερφέ,
και τους έχει ανοίξει το μάτι.
Ίσως γι' αυτό, για τις λευκές Αρκούδες οι ποιητές είναι χρήσιμοι.
Όπως και να 'χει, εσείς οι ποιητές μακριά κι αλάργα από
Αρκούδες.
Τουλάχιστον τις καφέ.

→ Τα ποιήματα περιλαμβάνονται στην συλλογή, «Ίντερμέδιο», Εκάτη, 2017.

3

ΣΑΝΤΙ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

//

Μαθήματα που ποτέ δε μαθαίνουμε

Με χτύπησαν τα παπούτσια
Για να μάθω να μιλάω λιγότερο
Τα ματωμένα μου πόδια
Κουβάλησαν το μάθημά μας στο κρεβάτι
Με έβαλαν για ύπνο κλαίγοντας
Και το πρωί
Με βρήκε ολόγρια

Την επόμενη φορά
Έπρεπε να με χτυπήσουν κατευθείαν στα χείλη
Να μάθω επιτέλους να κρατάω το στόμα μου κλειστό
Να γλυτώνω
Από τυχόν αιφνίδιους στοματικούς έρωτες

Τόσες φορές δοκίμασα
Να κλωστήσω το ίδιο μου το πρόσωπο
Κι ακόμα μιλάω

→ Το ποίημα έχει δημοσιευτεί στο ηλεκτρονικό έντυπο «andro.gr».

//

Άφεση αμαρτιών

Μαμά, μπαμπά
Συγγνώμη
Πέταξα τα καλύτερα ποιήματα
Και άλλαξα το όνομά μου
Κοιμάμαι πάρα πολύ ή καθόλου
Κι ο θεός δε με συγχώρησε ακόμα

Σαν να μην έφταναν όλα αυτά
Καμιά φορά
Κλαίω

Μαμά, μπαμπά
Συγγνώμη
Τον θάνατο τον βρήκα ένα βράδυ στην αυλή
Τον έβαλα στο σπίτι μας
Και άνοιξα τα πόδια μου
Τον άφησα να τριγυρίζει στα δωμάτια
Πουθενά δεν τον κλείδωσα
Κατέβαζε τις εικόνες απ' τους τοίχους
Κρεμούσε κομμάτια απ' το σώμα μου στη θέση τους
Ήμουν εγώ που του τα έδινα
Κρυφοκοίταζε απ' τις κλειδαρότρυπες
Και τα αντάλλαζα με τα μυστικά σας στο σκοτάδι

Μαμά, μπαμπά
Συγγνώμη
Τα ξέρω όλα

Ξέρω πως η δική μας τηλεόραση έλεγε πάντα την αλήθεια
Και πως τα βράδια που τριγυρνούσαμε στο σπίτι
Με μάτια τυλιγμένα με επιδέσμους
Δεν σκοντάψαμε ποτέ πάνω στα έπιπλα
Αλλά πάντοτε εκείνα πάνω σε μας
Τα πιάναμε στα πράσα να το σκάνε

Μαμά, μπαμπά
Συγγνώμη
Κανείς ποτέ δε με έντυσε στα μαύρα
Ντύθηκα μόνη μου στα κόκκινα
Ύστερα με έπλυναν και τα πάντα
Έγιναν λευκά
Όχι σαν νύφη, αλλά σαν σεντόνι σε νοσοκομείο
Κι εγώ συνέχιζα να γίνομαι όλο και λευκότερη
Ωσπου δε χρειάζονταν πια κλειδαρότρυπες
Περνούσα μέσα απ' τους τοίχους

Μαμά, μπαμπά
Συγγνώμη
Πέταξα τα καλύτερα ποιήματα
Κράτησα μόνο όσα αντάλλαξα
Με κομμάτια απ' το σώμα μου στο σκοτάδι
Κι ο θεός δε μου μίλησε ποτέ

Σαν να μην έφταναν όλα αυτά
Καμιά φορά
Γελάω

→ Τα ποιήματα περιλαμβάνονται στην ποιητική συλλογή
«28 μέρες κάτω από τη Γη», Θράκα, 2017.

4

ΝΙΚΟΣ ΒΙΟΛΑΡΗΣ

//

Σκοπός του φωτός

Σκοπός του φωτός
δεν είναι η αυγή
αλλ' η σφαγή
της νυκτός

το αφνίδιο ξημέρωμα
των μοχθηρών πραγμάτων
η πόντιση των πάναγνων
νυχτερινών σωμάτων

σκοπός του φωτός
είναι η στάχτη
άνθη και δέντρα
που λιγοστεύουν
κίτρινα φύλλα, νεκρά
που χορεύουν.

→ Το ποίημα περιλαμβάνεται στη συλλογή «Πέρα απ' τη Μέρα»,
Γαβριηλίδης, 2005. Σε μετάφραση της Sarah McCann, στο περιοδικό
του Connecticut, *New Poetry in Translation*, με τίτλο *Light's aim*.

//

Μονάχα τα μη αποδημητικά πουλιά

Μονάχα τα μη αποδημητικά πουλιά
γνωρίζουν το φθινόπωρο
την εντός εξορία.

Όχι ανάλαφρα πάσχοντας την ερήμωση
παρά πενθώντας
πενθώντας
θνητή πια την άνοιξη.

//

Δεν έχει τέλος

Δεν έχει τέλος αυτό το τέλος.
Θέλω να πω διαρκεί
σαν φύλλα σπασμένα
μετά το φθινόπωρο
σαν σύννεφα γκρίζα
μετά τη βροχή
σαν αυγή
που ανθίζει σβήνοντας
κάθε υποψία νύχτας.

Δεν έχει τέλος αυτό το τέλος.
Παίρνει παράταση η στάχτη
και αυξάνει.

→ Το ποίημα περιλαμβάνεται στη συλλογή
«Πέρα απ' τη Μέρα», Γαβρηλίδης, 2005.

//

Καμβάς του θέρους

χωράφια αγκάθια πέτρες νύχτες
πέρασμα ωρολογίων
-ροή
(κι αυτοί που σέρνουν πανσελήνους;)

χωράφια αγκάθια γύμνια πέτρες
αρχή θέρους
προς τι τ' άστρα;

αχτίδες όλο φόβο
-τρόμο
ακτές μανδύες φίδια νύχτες
κι άξαφνα ολάξαφνα σιγή
μια στιγμή βαθιά χλωμή
τα αγκάθια μπήκαν μες στα λόγια
τέλος του θέρους
θάλασσες
κρεμάμενες και κρεμασμένες.

→ Το ποίημα έχει δημοσιευτεί στο περιοδικό «Σίσυφος»,
τεύχος 11, Ιούνιος 2016.

5

ANNA ΓΡΙΒΑ

//

1321. Ο θάνατος του Dante Alighieri στην εξορία

Δεν άκουγε πια φωνές
ούτε και βήματα
η αγορά έξω απ' την πόρτα του
σαν να βουβάθηκε
στ' αυτιά του μόνο έφτανε
το μέγα κύμα
που απλωνόταν και τον κρήμιζε
στο σκοτεινό βυθό

τότε ήταν που είδε
μια δίνη πολύχρωμη
τη Φλωρεντία με ανοιξιάτικα χρώματα
παπαρούνες και μέλισσες
να τσιμπάνε τη γύρη
κι εκείνος παιδί
ξαπλωμένος στη χλόη
χωρίς υπόνοια της κόλασης
χωρίς οσμή της Βεατρίκης
μονάχα με μίαν άγραφη
βουβή ανησυχία
για όσα περνούν μέσα απ' την ύλη
και μένουν πάντα άπιαστα.

→ Το ποίημα έχει δημοσιευτεί στο περιοδικό «Ποιητική», τχ.21, 2018.

//

1431. Η Ιωάννα της Λωραίνης στο κελί της

Απ' τη σχισμή του τοίχου
τρύπωσε μια λιβελούλα
κι όταν εστάθη στα μαλλιά της
εκείνη φώναξε
πως ήρθε ο άγγελός της
κι όλοι οι φρουροί γελάσανε
γιατί φαντάζονταν
έναν μεγάλο άγγελο
με ανοιχτά περήφανα φτερά

τότε το έντομο την πήρε στη ράχη του
κι άρχισαν κι οι δυο ν' αστράφτουν
και έτσι πιασμένες
φέρνανε γύρους το κελί
πετούσαν αμέριμνες
στο μικρό διάστημα
που τους απέμεινε
να ονομάζουν ουρανό.

→ Το ποίημα είναι ανέκδοτο.

6

ΘΑΝΟΣ ΓΩΓΟΣ

//

Εγώ ο Νεστόρ Μάχνο
Αγρότης
Σχεδόν πάντα μελλοθάνατος
Κρυμμένος σε μια κρεβατοκάμαρα
Φωτογραφίζω
τις διαστάσεις
μου

Κοιμάμαι παραπάνω ή
λιγότερο
Σκέφτομαι τα μαλλιά τους
Την επανάσταση που άλλοι θα κάνουν
Να χα άλλη μια ευκαιρία
Σκέφτομαι
Τον μαύρο στρατό των ανταρτών
καθώς συντρίβει
τη ζωή μου

Το δεξί μου χέρι
να
κόβει
τ' αριστερό

Εδώ στο Παρίσι

Στη Βαρκελώνη
Στη Λάρισα

με λυπούνται περισσότερο απ' ότι με σέβονται
Τους λυπάμαι εξίσου.

Στον χρόνο
έχω
αρχίσει να γερνάω άσχημα

Το 2018
ήδη
μοιάζω για αυτούς
που αγαπώ
κάτι άλλο.

→ Το ποίημα έχει δημοσιευτεί στο λογοτεχνικό
περιοδικό «Θράκα».

7

ΝΙΚΟΣ ΕΡΗΝΑΚΗΣ

//

Το Πέμπτο Σφυρί

Το ιερό κρύβεται στο νέο
Η μόνη μυθική εποχή είναι το μέλλον

Διόνυσε περήφανη ευφυΐα
Χτυπάς το πέμπτο σφυρί
το πιο ανήσυχο

Στο τέλος της λάμψης στην αρχή της ζωής

Λέει ο δυνάμει τυφλός
Στον ήδη τυφλό

*Εγώ που δεν γνώριζα τίποτα τη σταμάτησα
Εγώ με τη σοφία μου μόνο*

Σαν τα λόγια μοιράρηδων
Που καλούν κουτσούς δαίμονες

Βίος-Θάνατος-Βίος
Πόσες άνοιξες έχεις βιώσει

107 βήματα
Οργή και μελαγχολία
Αδέσμευτη κοσμογονία

Ένας χρυσός κύκλος

Και μέσα του μια θάλασσα με πολλά ονόματα
Που δεν θα 'πρεπε να 'χει κανένα

Κρύβονται αετός και φίδι
Στα τέσσερα σημεία

Ανήκουν στους Κύριους της Αναπνοής

Και η εμπειρία της ζωής
Απρόσιτη

//

Θέλω να σε φιλήσω εκεί που ο θάνατος
μοιάζει πιο εύκολος

Ενθουσιασμένη σε ανακάλυψα
Ανάμεσα σε ψυχές νεκρών να παιχνιδίζουν γύρω σου

Κι ένιωσα τη γλώσσα σου στο αίμα μου

Όλοι μιλούσαν γι' αυτό το πλεονέκτημα
που θα μου αποκαλύψεις

Πες μου λοιπόν από πού βγαίνουν τόσοι νεκροί

Δεν είναι συναίσθημα η μελαγχολία μικρή
Είναι τρόπος να υπάρχουν

Όπως όταν ξεκουράζεις το πρόσωπο στα γόνατα σου
Και κοιτάς έξω σαν να ακούς το κύμα
Από εκείνη τη θάλασσα που απαρνηθήκαμε

Κι αν πάλι βρίσκεις ερωτεύσιμες τις πλάνες
Πόσο λες να μας πονέσει η ελπίδα

Αν πρέπει να ταχτώ
Θα ταχτώ στη φαντασία

Εδώ που είμαι βρέχει
Κι εσύ είσαι πολύ όμορφη στη φωτογραφία

Φέρεις την Κίνηση
Τη μανία του πανικού

Μα τον εξεγερμένο έρωτά μας
Απειλεί η αγάπη ακόμα

Δεν ξέρουμε να λέμε σ' αγαπώ
Χωρίς αλάτι στα χείλη

Θα ζήσουμε ανάμεσα σε δύο καθρέφτες

Τι έχει πάει τόσο λάθος μαζί σου
Για να μου αρέσεις τόσο πολύ

Θέλω να σε φιλήσω
Εκεί που ο θάνατος μοιάζει πιο εύκολος

→ Τα ποιήματα περιλαμβάνονται στη συλλογή
«Ανάμεσα σε όσα πέφτει η σκιά», Γαβριηλίδης, 2013.

8

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΖΥΓΟΥΡΑ

//

Μπλοκάκια

Σ' ένα μπλοκάκι σημειώνει τίτλους βιβλίων που κάποτε θα διάβαζε·
κολλούσε φωτογραφίες προσώπων που θα 'θελε να ήταν φίλοι του·
σχημάτιζε πεντάγραμμα που κάποτε θα γέμιζε με νότες·
μάζευε χάρτες και διαδρομές για μέρη που θα ταξίδευε·
σπόρους συγκέντρωνε που κάποτε θα φύτευε ν' ανθίσει το σαλόνι του·
μα ο κύριος του βου ορόφου πέθανε ένα πρωί πριν να προλάβει...
Ή ίσως να ήταν η ζωή του όλη, αυτή η καταγραφή
κι άφησε βαριά κληρονομιά στην ανθρωπότητα ή μόνο σ' εμένα
να πω την ιστορία του σε τρίτο πρόσωπο.
Άλλωστε, εγώ δεν είμαι παρά η κυρία του 5ου ορόφου
εκείνη που στο μπλοκάκι της συλλέγει
σύντομες ιστορίες μοναχικών ανθρώπων.

//

Χρέος εαυτού

Να θυμηθείς...
Να θυμάσαι όλα τα βήματά σου που σ' έφεραν εδώ,
όλα ξεχωριστά και ένα-ένα·
όλα τα όμορφα που σου 'δωσαν φτερά
κι όλα τα άσχημα που γέννησαν την θέληση.
Να θυμηθείς πως λέξη-λέξη οικοδόμησες τις σκέψεις σου,
πως αντιστάθηκες σ' αυτές που έτοιμες σου δόθηκαν
κι είπες όχι· θα χτίσω εγώ όλον τον κόσμο εξ αρχής,
θα βρω νέο σύστημα γραφής, νέο αλφάβητο.
Να θυμηθείς πως δεν ενέδωσες στην ευκολία
πως σταθερά διάλεγες το αδύνατο κι ούτε στιγμή δεν ξέφυγες.
Να θυμηθείς, ο λόγος που αγαπάς τους ηττημένους
είναι γιατί πολέμησαν δίχως δικαίωση κι όχι για τις πληγές τους.
Να μην ξεχνάς...
πως ονειρεύτηκες την τέχνη της ζωής,
πως πίστεψες στα χρώματα,
πως διάβασες αλλιώς τις ίδιες ιστορίες,
πως χόρευες όλα τα βήματά σου που σ' έφεραν εδώ,
όλα ξεχωριστά και ένα-ένα.

Κοίτα να τα θυμάσαι,
να μην ξεπλύνει η ζωή το θυμικό σου,
μην καταπιεί η λήθη την αλήθεια·
κοίτα, να μην ξεχάσεις τον εαυτό σου.

→ Το ποίημα περιλαμβάνονται στη συλλογή «Κάτι μας διαφεύγει...», iWrite.gr, 2014.

//

Ο ποιητής

Τι ανόητο! Το 'χα σκεφτεί κι εγώ· μα τι ανόητο!
Για να είσαι ποιητής, λέει, πρέπει να έχεις φοιτήσει
στην θλίψη, στον πόνο και στη μοναξιά·
μα ειλικρινά, τι ανόητο!
Όλα αυτά περιγράφουν τον άνθρωπο, όχι τον ποιητή.

//

Ευτυχώς

Ευτυχώς που δεν γεννήσαμε αρκετούς φθόγγους
που όλα τα φωνήεντα και όλες οι συλλαβές δεν φτάνουν,
που η γλώσσα μας έμεινε ημιτελής·
ευτυχώς που δεν βρήκαμε ποτέ τις λέξεις,
που ο λόγος πασχίζει ακόμη να ενηλικιωθεί.
Ευτυχώς.
Κι έτσι γυρέψαμε την ποίηση...

→ Το ποίημα είναι ανέκδοτο.

9

ΣΤΑΘΗΣ ΙΝΤΖΕΣ

//

Οι καθηγητές μάς κοιτούν απ' τα παράθυρα
και σφίγγουν τα χέρια των πρυτάνεων
με απαράμιλλη βεβαιότητα,
αλλά εμείς χαμογελούμε
και στρέφουμε το βλέμμα μας
στο πρόσωπο του διπλανού
γιατί κι αν μας χωρίζουν σύνορα,
γνωρίζουμε πως τα δάκρυά μας
χύνονται από τον ίδιο αδένα

//

Στο δικό μας δάσος
τα δέντρα είναι χαμηλά
έχουν ρυθμό πορείας
εν-δυο
εν-δυο
δίνουν καρπούς
μ' αντάλλαγμα την ησυχία τους
οι ρίζες τους
χτυπάνε στον βωξίτη

Αν μέσα στους ψίθυρους του δάσους
διακρίνεις μια φωνή, είναι η δική του
ο Φραντζέσκο είναι ένας κούκος
που παιδιά δεν έχει
και είναι όλα τα παιδιά δικά του
και περιφέρεται
σαν μυστικό από δέντρο σε δέντρο
κρατώντας σε ετοιμότητα τον πληθυσμό
τους δάσους.

→ Από το ανέκδοτο βιβλίο «La rossa», (ποιήματα
για τον Francesco Lorusso, φοιτητή-θύμα της αστυνομικής
βίας στην Ιταλία του '70)

10

ΣΤΕΡΓΙΑ ΚΑΒΒΑΛΟΥ

//

Οι πνιγμένοι

για να της δείξω τη θάλασσα ξεκίνησα
μα το χέρι μου πήγε στον ουρανό
“κοίτα τον ουρανό πόσο γκρι”
μα το χέρι μου πήγε στη θάλασσα.
αν δεν ήταν το βουνό στη μέση
να χωρίζει τον ορίζοντα
μπορεί και να της μάθαινα
ότι **οι πνιγμένοι** είναι φτιαγμένοι για να πετούν.

//

Via lactea

το φόρεμά σου είναι σομόν με χρυσά αστράκια.
πρώτα τα δείχνεις με το μικρό σου δάχτυλο
μετά κάνεις να τα σηκώσεις
τα ξύνεις με τα στραβοκομμένα σου νύχια
δεν έχεις καμία τύχη.

κλαις λίγο χωρίς δάκρυα
ίσα να βρεις τη λύση.

δαγκώνεις το ύφασμα, τα χείλη σου βάφονται χρυσά.
σε παρακολουθώ όχι χωρίς τρόμο
φοβάμαι μη σου κάψουν τη γλώσσα.
τα μασουλιάς προσεκτικά με τα εννιά σου δόντια
μου γελάς ευτυχισμένη.

σιγουρεύομαι ότι η **via lactea** είναι τα χείλη σου
και σε αφήνω να συνεχίσεις το φαγοπότι.

→ Τα ποιήματα είναι ανέκδοτα.

11

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΟΛΤΣΙΔΑΣ

//

Τρία ποιήματα

1.

Αρχίζουν τώρα να μιλάν όλοι μαζί
και ξεχωρίζουν μέσ' απ' τις πολλές φωνές
τα παρακάτω
«Κάθε ζωή είν' ιερή
κάθε ζωή
αφού την καθαγίασε
με τη στραβή τη ράβδο της η Τύχη
Ύστερα η ράβδος κουλουριάστηκε
κ' έγινε φίδι
Αλλ' ένα φίδι αθώο
Ίσως μάλιστα και να 'γινε
μια άκακη δεντρογαλιά
που λίμνασε κι αυτή πάνω στο δέντρο της
και τζάμπα σας τρομάζει».

2.

Φέρουμε μέσα μας τη διαβρωτική ροή των υδάτων

Εδώ δεν παίζουμε

ούτε μετράμε τις λύπες μας σταγόνα τη σταγόνα

Κρυβόμαστε επιμελώς χωρίς καν γδούπο ή θρόισμα

Ήπια ειρωνικοί

μελετάμε τις αλλαγές στο δέρμα του νερού

Για μοναξιά πλέον ούτε λόγος

κι ο Θάνατος ήδη γνωστός

χάρη σε τόσες απεικονίσεις

Φέρουμε μέσα μας την απλή ομορφιά της συμπάθειας

Φέρουμε πάνω μας την επιδεξιότητα

των αυλακώσεων του χρόνου.

3.

Κάποτε

ακόμα κ' η δικιά μας η ψυχή

ήτανε κουρασμένη

Οι μέρες μας μοιρασμένες σε τόσες δεκάδες έγνοιες

Όμως τώρα

αγγελόπτερος από πάνω μας ο Θάνατος

και νερένια μέσα μας η Ζωή

Καληνύχτα παίζουν τα βαριά μας έγχορδα

Κι αν τότε αγκαλιάζαμε

τους φόβους

τώρα τους ξορκίζουμε

Καληνύχτα.

→ Τα ποιήματα είναι ανέκδοτα.

12

ΧΑΡΙΣ ΚΟΝΤΟΥ

//

Φιτίλι και όρη

Μέσα από την πέτρα

Στη συμμαχία με την πέτρα και τη μαγεία του κυνηγιού

Ο μεγάλος μάγος, ο μελανός

Ξεκινάει το κυνήγι του τρελού λιονταριού

Το λιοντάρι με μαύρες ίριδες μέσα έξω

Και πέτρες απ' τα μάτια του κυνηγού μελανές

Είναι η ειρήνη της ηλικίας,

οι φυτεμένες τσέπες του μεταξύ τους χώρου

που κοιτάζονται μεταξύ τους.

Ο κυνηγός άφησε πιο πριν,

Άφησε τη μεγάλη γαβάθα με το δηλητήριο να μαυρίσει

Για να σταθεί τώρα σ' αυτόν τον τόπο

Να κοιτάζει το λιοντάρι, να κοιτάζει την εποχή.

Αφού τσούξει το βέλος στο βαθύ μελάni

Πιάνει το τόξο και διαδηλώνει στην ειρήνη του λιονταριού

Μιλώντας με το λιοντάρι τη γλώσσα των πρωτόγονων

Τη γλώσσα των Ελευσινίων.

Κι αφού του μιλάει, στοχεύει με το δηλητηριώδες βέλος
Και αργότερα του παίρνει την ψυχή
Την τραβάει σαν αγκυρούλα από το στήθος του ζώου
Την κόκκινη άγκυρα
Τη σέρνει προς το μέρος του
Και μιλάει για την ιστορία και το ιερό γάλα
Μιλάει για το φιτίλι της κορυφής των ορέων.

Με τι όνομα φεύγει, πώς προλαβαίνει τον φονιά του;
Πώς να προλάβει ένα ζώο τον φονιά του;
Και τα φιτίλια πώς άναψαν ψηλά στα όρη;
Άναψαν όλα τα φιτίλια αφού πέθανε το ζώο,
Όλα τα φιτίλια της περιοχής,
Οι προσευχές των φιτιλιών της άγριας περιοχής
Τρεις φορές ακούγονται πάνω απ' τη ράχη.
Οι τρεις ευχές, οι τρεις ράχες του ζώου,
Οι αμαρτίες της άγριας περιοχής, το όνομά της
Εύχονται στα όρη, εύχονται στα φιτίλια
Στα ζώα που ήταν εκεί πριν πεθάνουμε,
και πριν γεννηθούμε

→ Το ποίημα παρουσιάστηκε σε έκθεση ζωγραφικής συνοδευόμενο από πίνακα ζωγραφικής της ομάδας «Κύκλος Των» στο Piree.

//

Αφήνει το ρουχαλάκι

Τον είχαμε ήδη αφήσει τότε
Είχε μείνει πίσω, είχε περάσει καιρός.
Με γαλάζιο το χρόνο
Μαζεμένο στις τσέπες του
Με νερό στο νωπό παντελόνι
Όλος με νερό,
Και μια μικρή πεταλουδίτσα, με τα χνούδια της
Να την τρώει, την μασάει
Και αργότερα να αφήνει το ρουχαλάκι.
Η μάλλον αυτό να τον αφήνει.
Τη ζωή μας που πέρασε.
Κι αυτός γυμνός στο άγνωστο.
Όχι πεθαμένος, αλλά γυμνός.
Να τον καρτερούμε
νομίζοντας πως έγινε το άγνωστο μέσα μας:
φλεγόμενες κουρελούδες!
Άγνωστο, όλο μία καρτερία!
Η καρτερία για κείνον!
Η καρτερία: Μια, δυο πόρτες που караδοκούν ν' ανοίξουν
Σαν τρυφερές δροσούλες που αραδιάζονται στις πόλεις
Και μας λένε ακόμη κάτι αστραφτερά:
Είμαι ζωντανός μέσα στη γύμνια σας
Κι εσείς απόλυτα γυμνοί.
Φεύγετε απ' τη σάρκα του ρούχου,
Του περίτεχνου αφέντη,
Που ντύνει στοργικά της αφρόντιστες μέρες,

*Ενώνεστε με τις αρχαίες αναθυμιάσεις,
Ενώνεστε μαζί μου.
Εσείς κι εγώ γυμνοί: σαν ζώα!
Άνττοι
Με δέρμα έτσι απ' όταν γεννηθήκαμε.
Γυμνοί και ενωμένοι.
Θάνατος και ζωή: μια πέτρα αυτόνομη!*

→ Το ποίημα είναι ανέκδοτο.

13

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΚΟΡΡΥΒΑΝΤΗ

//

Άνω Πόλη

Συγκρατημένα ξεκινούν.
Η αισιοδοξία, το πάθος.

Καταλήγουν με μιας
στις στροφές ενός μικρού αυτιού.

Σ' ένα ηχώχρωμα απαράλλαχτο – γοργό.
Χάδι πρωινού ήλιου στο πουθενά.

Νερό ζεστό που χάνεται
σε σωλήνες παλιάς πολυκατοικίας.

//

Πειραιάς

Η στάθμη που και που ανυψώνεται.
Εκεί στεκόσουν –

Κάτω από τα πόδια σου
πέρασε το κύμα.

Αφησε μια διάθεση ανυποχώρητη
εκείνα τα παγωμένα δευτερόλεπτα.

Μία πρόφαση οριστική.
Καθαρή τύχη η αποτυχία.

//

Σίκινος

Τα πανιά θα ανοίξουν τις παρενθέσεις
αγκαλιάζοντας τα σώματα
με τα πιο στρογγυλεμένα λόγια.

Στις 10 Αυγούστου θα τα δεις να κυλούν
στο λιθόστρωτο
να χωρούν στις πιο κρυφές σου τσέπες.

Μαζί με το εισιτήριο της επιστροφής
κι άλλα περιττά
κάποτε θα πάψεις να φοβάσαι τη θάλασσα.

Οι περισσότεροι πνίγονται στην στεριά.
Διψασμένοι
βουτούν από πολύ ψηλές καρέκλες.

//

Ίος

Σ' ένα μακρινό μέλλον
όλοι οι κύκλοι είναι ομόκεντροι.

Κι εσύ φτιαγμένος
για μεγάλα πράγματα.

Είναι βράδυ στον Σκάρκο,
στην αρχαιότερη ρουλέτα του κόσμου –

Κι αποφασίζεις
να αναβάλλεις την τύχη σου.

Θα μείνεις εδώ
μ' όλα σου τα ζάρια στον αέρα.

→ Τα ποιήματα είναι ανέκδοτα.

14

ΠΑΝΟΣ ΚΟΥΤΟΥΛΙΑΣ

//

Στοχαστικό πάνω σε μια λευκή βλεφαρίδα

Ο έρωτας μοιάζει κοινοτοπία
που αναστέλλει την αφή του κόσμου
κι ανακατασκευάζει τα τοπία
μ' εφέ ενός μαρτυρικού διακόσμου.

Συχνά, δε, συνιστά αυτοαναφορά
και έχει task να συγκρατεί το μύθο·
δεν κάμπτεται, συνεπώς, με καμφορά
κι έχει σουλούπι διαρκώς εχέμυθο.

Τραγουδά αύριο ό,τι είδε χθες
κι αυτή η στάση τον εδραιώνει ως
αίσθημα σκανδαλώδες και ειδεχθές·

θρηνεί αβέρτα, θυμάτ' αιωνίως
κι επινοεί σιγανά βαλς. Α! Μόνη
του ιδιότητα να βαλσαμώνει...

//

Ονειρικό για δύο

Μέσα σε μια ισημερία έπεσαν πολλά·
έρευνες της ατμόσφαιρας για το αμφίβολο ποιόν μου
και εκδρομές σε σκάμματα σχολικών περιφράξεων,
ώρες ώρες
με τσαλακωμένη μύτη
αφήνοντας στα επιμέρους τις μικρότητες της πλάσης,
τα σφυροδρέπανα αισθήματα του πέννητα
και όλα τα δαπανηρά συμβόλαια
με τις χειρονομίες.

Και στο “χειρονομίες” είναι που βγαίνεις εσύ,
ξυλοφορτώνοντας τα μάτια μου
με ίασμο,
σήμα κατατεθέν
μιας ανηφορικής ανάρωσης.

Δύσπεπτο θραύσμα μιας απόκλισης
γερής,
πώς πήγαινα με τα νερά των υπονόμων
ως το λαιμό μέσα στα κορναρίσματα
κι ενώ σταγόνες από βούρκους εξαερισμού
έραβαν πάνω μου υγρές αγριάδες
κι υποκινούσαν άστατη κινητικότητα.

Έπεφτα απ' τον δεύτερο
— ιδανικό υψόμετρο για ξοδεμένους κάπου άκουσα —
και διέκοπτα την εικονοποιία
των φωτογράφων πόλης·
αν είχες φιλμ στην Polaroid
θα με τραβούσες,

θα μ' έθαβες
πιο κάτω κι απ' την ευχαρίστηση
και όλα κουλ·
με υγρομάντηλο ντεμακιγιάζ
θα μου καθάριζες τα γόνατα,
και θα' χαμε να λέμε για επέτειο εκμηδένισης.

→ Τα ποιήματα είναι ανέκδοτα.

15

ΠΑΥΛΙΝΑ ΜΑΡΒΙΝ

//

Χειμώνας στο παλάτι

Με τη Νανά, όταν είμαστε άρρωστες, η γκαρσονιέρα μένει ασκούπιστη. Έξω θα θέλαμε να χιονίζει, αλλά ποτέ δε χιονίζει. Αν και περνάμε τις ώρες μας άλουστες, βάζουμε τα καλά μας ρούχα και τα καπέλα της ντροπής. Στο σαμοβάρι εκατέρωθεν γινόμαστε αυτοκράτειρες. Συνήθως παίζω πρώτη: φουσώ θορυβωδώς τη μύτη μου, σ' ένα μαντίλι παλαιό, που έχει κεντήματα κορώνες. Της λέω, είμαι η Σοράγια και πονάω. Εκείνη δεν αλλάζει τ' όνομά της – είμαι η Νανά, μου λέει, κι έχω φλέματα, στέλνω αμέσως τα κουτσά μου αλόγατα στις χώρες σου, να προσαρτήσουν, απ' όλα τα νοσήματά σου, το χειρότερο: το πιο χρυσά κτισμένο μες στα κύτταρα το θέλω σήημερα, πιέζει η Νανά – μου σπρώχνει το φλιτζάνι της, το φιλντισένιο με τα περσικά γατιά, να πιω από μέσα του, να την κολλήσω με διαταγή της. Να σου θυμίσω, αντιστέκομαι εγώ, είμαι η Σοράγια, η αδελφή σου – δε θα σ' αφήσω να εκστρατεύσεις άδικα ενάντια στο αίμα σου. Κι εκείνη βγάζει με χάρη το τουρμπάνι της και, τείνοντάς το προς το μέρος μου, μου λέει βραχνιασμένη και περήφανη: «Αν δε θέλεις να συντριβείς οριστικά απ' τις δυνάμεις του στρατού μου, χάρισέ μου το μικρόβιο που θέλω». Μέσα στο καπέλο της ρίχνω σοκολατάκια τυλιγμένα σε χρυσόχαρτο. Σωπαίνει, για να πει μελισσόχορτο. Στο τέλος της συνάντησης,

στο τραπεζάκι της κουζίνας, μου υπενθυμίζει, πάντα αυστηρά, το συμβόλαιο που έχουμε υπογράψει: «Όποια αρρωσταίνει την άλλη λιγότερο, χάνει μεζούρες σε γαλάζιο αίμα». Ξέρω πως ίσως σύντομα χρειαστεί να παραχωρήσω το στέμμα μου και πως θα βήχουμε όλη τη νύχτα.

→ Το ποίημα περιλαμβάνεται στη συλλογή «Ιστορίες απ' όλον τον κόσμο μου», Κίχλη, 2017.

16

ΑΝΕΣΤΗΣ ΜΕΛΙΔΩΝΗΣ

//

Χτυπάς την πόρτα μου
με χέρια από πορσελάνη
σου ανοίγω γιατί δε θέλω να σπάσουν.

* *

Το χρώμα της μέρας ποτίζει τους τοίχους
που αντιστέκονται σαν άνθρωποι.

* *

Ονειρεύτηκα πολλές φορές ότι είμαι κύμα
η ομορφιά μου ήταν θάλασσα
η αθανασία μου παραλία
και η παγίδα μου ένα παιδί
που έχτιζε το κάστρο του στην άμμο.

* *

Γέμισαν οι δρόμοι μπροσούρες δερματόδετες
διαδήλωσαν οι κύκνοι
μάζεψαν οι σκοποί τους λόγους τους
-ασυνάρτητη πορεία-
μα τα σημάδια παρέμεναν
-τα γκρίζα περιστέρια
τα κόκκινα ποδήλατα
οι μαύρες πόρτες-
χωρίς καμιά χρησιμότητα.

* *

Είμαστε στο χείλος του γκρεμού
Αλλά κοιτάμε τη θάλασσα.

* *

Αν θες να θυμάσαι κάτι στον ύπνο σου
φρόντισε καλά ό,τι σε ξεχνά
φρόντισε σίγουρα την ομορφιά του βράχου
χάρισε στον εαυτό σου ό,τι πολυτιμότερο δεν έχει
(ούτε θ' αποκτήσει)
κι όταν γυρίσει η ομορφιά
φρόντισε να μην είναι κανείς στο σπίτι.

→ Το ποίημα περιλαμβάνεται στη συλλογή
«Επιστρέφω στο κύμα», Γαβριηλίδης, 2012.

17

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΗΛΙΩΤΗΣ

//

Σε κελί

Σα να εκτίουμε ποινή κατοικούμε σε κελί
και πώς δεχόμαστε το μέλλον επισκέπτη
τίτλους διαβάζουμε δίχως καν να εννοούμε,
μια απάτη η οθόνη, – μια αίσθηση αφηρημένη·
είναι το μέλλον χώρα μακρινή, η στολή του
το στήθος μας στενεύει, στερεύει την ψυχή μας
αργά και σιωπηλά, και γονατίζουμε σαν προσευχή

Σα να μας τυφλώνει μια αναλαμπή, πως δε μπορεί,
η χάρη που ζητήσαμε θα 'ρθει – τώρα ξεκινά
η αγορά περιστροφή, θα 'ρθει το μέλλον με κλειδί,
μπροστά μας χρωματίζεται η αρχή.
Σα να εκτίουμε ποινή κατοικούμε σε κελί.

//

Το σχολείο

Ήταν εργοστάσιο – θυμάμαι – το σχολείο,
άλεθε όλο μας το τοπίο, μοντζουρώναμε
με μαύρο μαρκαδόρο το θρανίο, μαύρος άνοιγε
ανάμεσα στα πόδια μας γκρεμός, είχα ένα φίλο
τον σιώπησε για πάντα ο διαμελισμός,
όχι!, – είπα, δίχως να φαίνομαι θα σκαρφαλώνω
και θα φτάνω σ' όλα τα στάδια της ωρίμανσής μου,
θα φτάνω και θα στέκομαι σ' ό,τι απόμεινε
από τούτο τ' απόμερο τοπίο.

→ Τα ποιήματα περιλαμβάνονται στη συλλογή
«Το σκίτσο στην ντουλάπα», Θράκα, 2017.

18

ΧΑΡΙΛΑΟΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

//

Περιτύλιγμα

Πιέζεις με τα δόντια,
σπάει το φλούδι,
ο καρπός
φτάνει στη γλώσσα.

Θα το κάνεις
ξανά, ξανά, ξανά.

Κερδίζει όποιος
τελειώσει πρώτος.

Έτσι παίζεται
το παιχνίδι.

Εσένα όμως δεν σου αρέσει.

Μαζεύεις τα τσόφλια,
ανοίγεις το στόμα,
«Αλάτι, ωραίο αλάτι,
παραλίγο να χαθεί»,

σκέφτεσαι,
όσο τριγύρω
στοιχηματίζουν:

«Θα φτύσει
ή θα καταπιεί;»

//
Τζίνι

Από μικρός
ήθελα να σου μοιάσω,

να σχεδιάζω θαύματα,
να εκπληρώνω ευχές.

Μαγικό τζίνι.

Με δέχθηκες,
με μύησες

στην
τέχνη σου.

Γενναιόδωρο τζίνι.

Τώρα μεγάλωσα,
στέλνω αιτήσεις.

Αφελές τζίνι.

Σε αφήνω μόνο
να σκεφτείς,

να κάνεις
την αυτοκριτική σου.

Άχρηστο τζίνι.

Χιλίων ετών μαντράχαλος
και ζεις ακόμα στο λυχνάρι

→ Τα ποιήματα περιλαμβάνονται στη συλλογή «Άλλες γεύσεις», Μελάνι, 2018.

19

ΛΗΔΑ ΝΤΟΝΤΟΥ

//
Η παράσταση αρχίζει

Κουδούνι πρώτο
Η παράσταση αρχίζει σε λίγο

Κενά δωμάτια
ο ήχος ταξιδεύει
χαϊδεύει άδεια καθίσματα
Φώτα αναμμένα από νωρίς
τραπεζαρία στρωμένη
με χαλιά σαλόνι
κρεβάτι ατσαλάκωτο

Κουδούνι δεύτερο
Παρακαλώ διατηρήστε την ησυχία

Κόσμο αναμένουν τα πιάτα
γεμάτα με πρόβες
τα ποτήρια ξέχειλα σιωπή
γερνάει στους τοίχους
Η υποκριτική απαιτεί δεξιότητα
Η ηθοποιός κλαίει όταν πρέπει

Κουδούνι τρίτο
Η αυλαία θα σηκωθεί εντός ολίγων λεπτών

Γρανάζια παρέα με κόκαλα
προβάλουν φθορά
Θέλει προσπάθεια το αποκαλυπτήριο
με τόσο βάρος
χρόνων
ρούχων, κοσμημάτων, καλλυντικών
μεταμφίεση κωμωδίας

Η συσκευή σίγησε
Δεν επιτρέπονται τηλέφωνα κατά τη διάρκεια

Πρεμιέρα και φινάλε
προσκλήσεις σε στόματα και αυτιά κλειστά
- το πρόγραμμα ισορροπεί στο καλώδιο
Πρωταγωνίστρια και θεατής
μοναδικό φάντασμα
τρέφει και τρέφεται το θέαμα

Προσοχή για την ασφάλεια σας
ακολουθήστε τις φωτεινές μνήμες για την τελική έξοδο

//

Ίσως

Ίσως σε ερωτεύτηκα, είπες
υπό την επήρεια απωθημένων
μαρτύρων στο όνομα της αγάπης
παράγραφος τρία
κεφάλαιο δέκα
παιδική ονειρώξη
σοκολάτα στην τσέπη

Ίσως οι λέξεις γεννήθηκαν ψάρια
στο βυθό του υποσυνείδητου
ντύθηκαν λέπια να υπεκφεύγουν
κόντρα στη ροή των σκέψεων
χωρίς σάλιο
σπαρτάρισαν όταν μου τις πρόσφερες

Ίσως τα δάχτυλα διάβαζαν τη γλώσσα των τυφλών
να αγγίξεις για να πειστείς έπρεπε
απ' το λαιμό
στο δέλτα της Κασσιόπης
το σφυγμό μου
το ρυθμό μου
το κατ' εικόνα και καθ' ομοίωση

Ίσως το κορμί φόραγε προβιά
να ντύσει το βαλσαμωμένο χαμόγελο
του ζώου σε οίστρο
λάθος εποχή έπεσες στα γόνατα
να ξεπλύνεις το προπατορικό αμάρτημα

Εύα, είπες, έχω ακόμα στο στόμα τη γεύση μήλου

→ Τα ποιήματα είναι ανέκδοτα.

20

ΦΑΝΗΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

//

Νέος ετών 30

Όλη του η ζωή
ήταν η κατασκευή συμμετριών
άλλη ιδιότητα δεν είχε
ούτε και δουλειά
ίσως δεν μιλούσε

είχε στόχο να εκχερσώσει
τον κόσμο
να φτιάξει έναν άλλο
συμμετρικό

λες και οι πρακτικές της καρδιάς
στενάζουν από συμμετρία
ή τέσσερα μάτια
δύο ανθρώπων
είναι ποτέ σύμμετρα

//

Παροπλισμένη ώρα

Η ήττα που πιστέψαμε
ότι δεν είναι δική μας
μεγαλύτερη καθώς ήταν
και από τον ίσκιο της
μικρότεροι καθώς ήμασταν
και από το άθροισμα μας
μας βρήκε στο χάρτη

όπως το σύννεφο εκείνο
που ρίχνοντας τα αντίβαρα
στάθηκε από πάνω μας
και άνοιξε στα δύο

→ Τα ποιήματα περιλαμβάνονται στη συλλογή
«Διώρυγα μεταξύ νεφών», Θράκα, 2018.

21

ΜΥΡΤΩ ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ

//

Ερωτικό β'

του Τρανταφιλίου

[...]

Ποιός ταξιδεύει για σένα μακριά μέσα στις θάλασσες του νότου ;
Εγώ ταξιδεύω για σένα μακριά μέσα στις θάλασσες του νότου
σε ταξιδεύω καθώς ταξιδεύω τη μεγάλη θάλασσα
αναζητώντας μια πατρίδα, γυρεύοντας παντού ν' ακούσω τη φωνή σου
σπρώχνω την πλώρη μου βαθιά μέσα στα σκοτεινά νερά προσμένοντας νύχτες
και νύχτες, εμψυχώνοντας με πείσμα τους συντρόφους
κι άλλοτε το βράδυ αργά τραγουδώντας για σένα αρχαία παραμύθια
γιατί εσύ, αγάπη μου,

εσύ δεν είσαι η πατρίδα με τα δυο της πρόσωπα
εσύ είσαι η πατρίδα με το ένα δοξαστικό της πρόσωπο
που έχει στις μετώπες τα μαλλιά της τον ευαγγελισμό του Παρθενώνα και την
αρχαία Δωδώνη στην αγκάλη
που έχει στα χείλη της μυριάδες γλώσσες κι αργά το μεσημέρι
μες στα πλεχτά δαχτυλά της θα τη δεις να ζετυλίγει παίζοντας
ολόχρυσα μικρά κρυφά ακρογιάλια που έχουν στο δέρμα τις πατημασιές των
κύκνων

Τόσο πολύ σε έχω κυττάξει, αγάπη μου, ανάμεσα σε δυο βουνά
σαν τη γλαυκή λωρίδα της θάλασσας

που κι ο ήλιος ακόμη έχει αλλάζει φορεσιά για να μπορώ να βλέπω
για να μπορώ να βλέπω του σκοτεινού κυπαρισσιού τη μαχαιριά μες στ' ουρανού
το στήθος και να μη με τρομάζει η οργή του
φόβος να μην— δάκρυ να μην— πίκρα να μη μ' αγγίζει μα να γυρεύω μοναχά
πώς να σιμώσω το άσπρο σύννεφο
να τρέχω με μολύβι και χαρτί για να σπουδάσω κοντά του
να το μαζεύω στάλα στάλα για να γεμίσω τ' αυγουσιάτικο κιούπι
να φτάσω ως την αμμουδιά σου, να σκάψω βαθιά
να το φυλάξω μες στα δροσερά περάσματα, μες στη φωλιά μου καθώς η αλεπού
να βγαίνω τη νύχτα μονάχα για να σε κυνηγήσω
να κλέβω το φεγγάρι για να το φέρω να το νανουρίσω στο πλάι σου
τον Ιούννη να θερίζω τα χωράφια για να έχω το δικό σου στάρι
και κάθε Σεπτέμβρη να μπαίνω μες στο ξανθό αμπέλι σαν τον κλέφτη
να σκύβω ευλαβικά, να μαζεύω τις ρώγες σου μια μια να σε τρυγήσω
να γροικώ τριγύρω στους βράχους τις φωνές της θάλασσας
όταν κυκλώνουν με τον ξέφρενο καλπασμό του αλόγου μια μιμόζα ανθισμένη
και τότε, αγάπη μου
τότε να λογαριάζω μέσα μου και ν' αφουγκράζομαι
με τη μεγάλη απορία του ζώου
την ορμή της κασίικας καθώς κατρακυλάει στους ανθισμένους γκρεμούς
το αυτί του γαιδάρου όταν τεντώνει για να διαβάσει τον καιρό μες στη ζαλάδα
της μύγας
ή το κατάρτι της συκιάς την ώρα που αρμενίζει πάνω από το μπλάβο πέλαγο
[...]

→ Απόσπασμα από το Επίμετρο του έργου «Η άλλη θάλασσα», Περιπωμένη, Αθήνα 2016.

22

ΧΡΗΣΤΟΣ ΣΙΟΡΙΚΗΣ

//

Έλληνες και όνειρα

Υμηττός:
κοντά μας
όπως πιστότατος άντρας σε πίνακα

Άλλαξε πάλι
Στις πλαγιές σκοτεινιάζει
Φυσάει
στο χορτάρι που βλέπει τη δύση
– σεντόνι που φεύγει
για να 'ρθει το βράδυ

Γεννιέται το μάρμαρο
σε άπνα μάτια
Και τώρα
που φεύγει η μέρα
ρωτάμε
για πού τόσο φως;

→ Το ποίημα δημοσιεύθηκε στο περιοδικό
«Φάρμακο», τεύχος 11, 2018.

//

[Άνταμ]

Στην πολυκοσμία του λεωφορείου
μια κοντή κυρία
νιώθει την καρδιά μου
στον ώμο της
Γύρω μας
χέρια σε λαβές
πρόχειρες κοτσίδες
και μάτια που ρωτάνε
πότε θα φτάσουμε
Χωρίς στήριγμα
απ' το μυαλό μου περνά η σκέψη πως
Άνταμ
είναι το όνομα του οδηγού
Και πέφτουν οι παλμοί μου γνωρίζοντας
πως μας οδηγεί στη δουλειά
ένας πρωτόπλαστος

→ Το ποίημα είναι ανέκδοτο.

//

[Σκοτεινός χαλκός]

Τα δέντρα πολύ ψηλά
Εσύ απλώς μεγαλύτερος
απ' τον μικρό πύργο
Από τη στέγη
χρυσό νόμισμα
στέλνει όλο το φως
στα γένια σου
Ούτε που θέλω
να φανταστώ
το σκοτεινό χαλκό
Ας είναι λίγος
ο χρόνος
Δεν σημαίνει
πως πρέπει να χαθεί

→ Το ποίημα δημοσιεύθηκε στο περιοδικό «Ποιητική»,
τεύχος 16, 2015.

23

ΔΑΝΑΗ ΣΙΩΖΙΟΥ

//

Ποίημα για τα γενέθλιά μου

Όταν έχω γενέθλια, θέλω να κοιμάμαι όλη μέρα
σκεπασμένη με απλήρωτους λογαριασμούς της ΔΕΗ,
χαρτιά του εντύπου Ε1 (ποσοστό φορολογικής υποχρέωσης μηδενικό)
ανακοινώσεις έκτακτων μέτρων λιτότητας,
πακέτων παροχών και αναμνηστικών καρτ ποστάλ
και να κλαίω, να κλαίω, να κλαίω χωρίς να εντυπωσιάζω κανένα,
αλλά επειδή δεν είμαι κλαψιάρα, λέω απλώς ότι θα λιποθυμήσω και
πάω για ύπνο
(από το μεσημέρι ως το άλλο πρωί)
το να έχεις γενέθλια μετά τα 30 είναι σαν να σου ανοίγουν
την αλληλογραφία
σαν να προσπαθείς να παρκάρεις και να έχεις σταματήσει
την κυκλοφορία
και να σου κορνάρουν
είναι όπως όταν ο σκύλος τρώει τη χρησιμοποιημένη σερβιέτα
στο σαλόνι
κι ακόμη κι αν η ζωή σου θυμίζει ταινία, έχει 30% στα rotten tomatoes
το να έχεις γενέθλια μετά τα 30 είναι σαν τηλεφώνημα
ληξιπρόθεσμων οφειλών
σαν επίσκεψη από μάρτυρες του Ιεχωβά την μέρα που χώρισε
οριστικά από τον έρωτα της ζωής σου

μόνο οι κολλητοί σου έχουν διάθεση να προσποιηθούν και να
το γιορτάσουν
ψάχνοντας άλλη μία αφορμή για να πιουν
το να έχεις γενέθλια μετά τα 30 είναι σαν είσαι 30+ και να έχεις
αυτοκίνητο, παιδιά, αμάξι, σύζυγο και σκύλο
ή σαν να είσαι 30+ και αν μην έχεις αυτοκίνητο, παιδιά, αμάξι,
σύζυγο και σκύλο
το να έχεις γενέθλια μετά τα 30 είναι σαν να περιμένεις να ψωνίσεις
στις εκπτώσεις
και να μη βρίσκεις τίποτα στο νούμερό σου
σε γενικές γραμμές δεν είναι δικό σου λάθος άσχετα αν εσύ ψάχνεις
αφορμή
όταν έχω γενέθλια θέλω να πάρω τηλέφωνο το Σωτήρη και τη Νάντια
για να τους πω ότι τους αγαπώ ακόμα
όταν έχω γενέθλια θέλω να βροντοφωνάξω ότι οι αγαπημένοι μου
ποιητές ήταν συχνά λίγο μαλάκες και ότι δεν ήξερα πάντα τι ήταν
μισογυνισμός
όπως όταν ήμουν δεκάξι και ντυθήκαμε η κολλητή μου κι εγώ σέξι
νοσοκόμα και κοκκινοσκουφίτσα αντίστοιχα
όταν έχω γενέθλια αισθάνομαι όπως η Ευρυδίκη την τελευταία φορά
που είδε τον Ορφέα και όπως ο Τηλέμαχος την πρώτη φορά που
είδε τον πατέρα του ύστερα από τόσο πολύ καιρό
όταν έχω γενέθλια θέλω να κλέψω τα λεφτά από τα παιδιά που λένε
τα κάλαντα
και να τρομάξω όλα τα μωρά που κουνιούνται γαλήνια στις κούνιες τους
όταν έχω γενέθλια είμαι ένας τηλεφωνητής χωρίς χώρο για νέα
μηνύματα,
κάποιος που κάνει ωτοστόπ στη λάθος μεριά του δρόμου,
κι αν δεν δολοφονηθεί θα πατήσει αχινό και θα τσιμπηθεί από
τσουκνίδα και κάκτο την ίδια μέρα

όταν έχω γενέθλια δεν θυμάμαι το νόημα για όλη αυτή τη φασαρία
είμαι αφόρητη και δεν φοβάμαι καθόλου τις μεταφορές
θέλω να ενημερωθώ υπεύθυνα για τη μέρα του θανάτου μου
και να ξεκινήσω μία λίστα ατυχημάτων και φυσικών καταστροφών
όταν έχω γενέθλια, ξαφνικά θυμάμαι
πως θέλω να ζήσω για πάντα
και χαλάω το πάρτυ.

→ Το ποίημα είναι ανέκδοτο.

24

ΠΕΤΡΟΣ ΣΚΥΘΙΩΤΗΣ

//

Τεχνικές προσήλωσης

Ο Αλμπέρτο ρώτησε κάποτε γιατί στοιχίζουν τους ανθρώπους.
Σκέφτηκα πως ίσως γιατί δεν βλέπουν το ίδιο όνειρο ή γιατί
δεν έχουν το ίδιο βήμα:

είπα πως σίγουρα γιατί δεν επέλεξαν μια ιδέα
να κυκλοφορεί ελεύθερα.

Σηκώθηκε, βγήκε στην αυλή, μέτρησε αργά έντεκα βήματα,
έκανε μεταβολή και έριξε με το πιστόλι. Εγώ έμεινα να κοιτάζω
την τρύπα:
τον νέο κόσμο που άνοιξε η σφαίρα πίσω απ' τον τοίχο.

Γι' αυτό στοιχίζουν τους ανθρώπους, είπε ο Αλμπέρτο.
Για να σκοτώνουν έντεκα.

//

Όπως πάντα όπως κι άλλοι

Ο Αλμπέρτο βγαίνει απ' τη θάλασσα κρατώντας ένα κουπί.
Κατευθύνεται σε μια βάρκα που είναι αραγμένη στην
αμμουδιά. Ανεβαίνει στη βάρκα και κάνει κουπί, ενώ περιμένει
να φυσήξει ούριος άνεμος.

Πρέπει κάτι να θυσιάσεις, του φωνάζει ο χορός,
και του δίνει ένα μαχαίρι.

Ο Αλμπέρτο το παίρνει και κόβει το χέρι του. Συνεχίζει να
κάνει με δυσκολία κουπί στην άμμο, ενώ ακόμα κυριαρχεί
άπνοια.

Πρέπει κάτι να θυσιάσουμε κι εμείς, φωνάζει ο χορός,
κι εκείνος τους δίνει πίσω το μαχαίρι.

Ο αρχηγός του χορού το παίρνει και κόβει το άλλο χέρι του
Αλμπέρτο.

Τώρα φυσάει κι ο Αλμπέρτο επιστρέφει στη θάλασσα.

Πρέπει κανείς να επιστρέφει από κει που ήρθε, μονολογεί
τόρα.

Ο χορός τραγουδώντας κυκλώνει τη βάρκα:
περιμένει την επόμενη
γέννηση.

→ Τα ποιήματα περιλαμβάνονται στη συλλογή «Οι ακαδημαϊκές σημειώσεις
του Ίαν Μάρκεζιτς», Θράκα, 2018.

25

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΤΕΡΓΙΟΠΟΥΛΟΣ

||

Στέκονται με τα χέρια ανοιγμένα
Ιστία δίχως άνεμο,
την μεταξύ τους απόσταση κοιτώντας
τόσο μικρή μα τόσο αδιάβατη άπνοια.

«Μ' αγαπάς;»

Το δειλινό χάθηκε στο πρώτο γύρισμα της σκάλας.
Χτίσε ανθρώπους όταν ο καιρός το επιτρέπει
κι όταν καιρός να τους γκρεμίζεις.
Γιατί ό,τι αγγίζουμε, θέλουμε να το νιώσουμε εμείς.
Ό,τι χαϊδεύουμε, να το δούμε να γουργουρίζει
πίσω να κλέψουμε την ευχαρίστησή του.

Δώσε μου δύναμη να στέκομαι ακίνητος
να μη σπαταλιέμαι
ανάμεσα σε προγόνους που δεν λένε να πεθάνουν
και σε μέλλοντες νεκρούς που καλλωπίζονται
στον θάνατο ν' αρέσουν.

Να τους χαρίσει καμιά μέρα ή έστω,
χατίρι, να τους αγκαλιάσει από πίσω.
Ένα μάθημα μονάχα σου οφείλω:
Το σκουλήκι τρώει τον βασιλιά μα και το σκύλο.

→ Το ποίημα είναι ανέκδοτο.

//

Αντί Επιλόγου

Σώπασε τώρα. Δεν μας άκουσε κανείς.
Το κλείσιμο της πόρτας και τα φώτα
τα φώτα πεσμένα στο πάτωμα.
Πάνω από 'κεί που δεν περπάτησε κανείς.
Δεν εγκαταλείπουμε, απλώς λιποταχτούν οι αφορμές μας.

Σώπασε τώρα. Δεν ακούσαμε κανέναν.
Την βίαη διαμάχη, την αδικία.
Σκοτεινοί καθρεφτισμοί ενός άπιστου εαυτού μας.
Αποστροφή για όσες προσπάθειες σωπαίνουν.
Δεν ηττηθήκαμε, απλώς ψιθυρίζουμε τις ιαχές μας.

Σώπασε τώρα. Δεν μεγαλώνουμε,
απλώς μικραίνουν οι ευχές μας.

→ Το ποίημα περιλαμβάνεται στη συλλογή «Η διάβολος», Εκδόσεις των Φίλων, 2011.

26

ΕΛΕΝΗ ΤΖΑΤΖΙΜΑΚΗ

//

Εκείνος που μόνος ταξιδεύει

Εκείνος που μόνος ταξιδεύει
Ξέρει μονάχα την ώρα αναχώρησης.
Δεν κουβαλά πολλές αποσκευές
Δεν αγοράζει δώρα
Ξοδεύει και το τελευταίο συνάλλαγμα
Ίχνος να μη μείνει απ' το ταξίδι
Απλώνει το κορμί του άνετα στο κάθισμα
(Δίπλα του ποιος να κάθεται που να μην τον ξέρει;)
Τρώει το προσφερόμενο γεύμα
Διαβάζει, κοιμάται
Ένας κανονικός άνθρωπος.
Ιδιοφυής και ξεπεσμένος.

Έλεγχος διαβατηρίων, παραλαβή αποσκευών.
Έξοδος από τον αερολιμένα.
Τώρα πια το ταξίδι
Δε θά' ναι δικό του.

→ Βασισμένο στο έργο «Τα ταξίδια μου» του Γ. Χειμωνά (ανέκδοτο, από την υπό έκδοση συλλογή «Το παράδοξο των διδύμων-ένα ποιητικό transcription στον Γιώργο Χειμωνά», Μελάνι, 2018).

//

Το δίλημμα του σκαντζόχοιρου

*Το δίλημμα του σκαντζόχοιρου (ή ακανθόχοιρου)
Μιλάει για την αναπόφευκτη τριβή
Που προκαλεί η επαφή των ανθρώπων.
Δεν μπορούμε να αγαπηθούμε δίχως να αλληλοτσιμπηθούμε
Και να πονέσουμε.
Ως εκ τούτου, ούτε κι ο πόνος είναι εφικτός δίχως την αγάπη.
Σε αυτό το πείραμα της φύσης μετέχουμε
Άλλοτε λιγότερο νικητές κι άλλοτε λιγότερο ηττημένοι
Όμως ο πόνος δεν περιμένει τον νικητή.
Κι εκείνος που αγαπάει πιο πολύ
Περισσότερο διστάζει στην αγάπη
Κι αναδιπλώνεται στο σημείο κρούσης
Ίκετεύοντας να κηρυχθεί η ήττα του
Και επιτέλους,
Να πονά ελεύθερος.*

→ Το ποίημα περιλαμβάνεται στη συλλογή «Σε ποιον ανήκει μια ιστορία», Μελάνι, 2015.

27

ΜΑΞΙΜΟΣ ΤΡΕΚΛΙΔΗΣ

//

Εωθινά βαλς ενός μόνου

XVII

Όσα του άστρου φαίνονται, μικρή καλοτροπιά

Αποβραδís ερχόμouνα στον πάτο της θαλάσσης
Μ' ένα σμιλεμένο χαμόγελο ή άλλοτε με την ανήκουστη
Προϊστορία της πέτρας
Εδώ που οι νύχτες αλλάζουν στα δευτερόλεπτα και
Το ανυπόμονο φεγγάρι χαβαλεδιάζει με τ' άλλα βότσαλα
Του λαιμητόμου ουρανού ενόσω εκείνος
Αποκεφαλίζει επιφωνήματα από βαριές ανάσες
Τα κύματα περιμένουν πάλι να γεννηθούν όπως οι
Αγέννητοι μύες καρτερούνε τη μητέρα θάλασσα
Για να τεντώσουν την ύπαρξη απ' το άλφα ως το ωμέγα
Ή άλλοτε το κοινό όνομα εκείνης
Που αρχίζει μ' ένα μαγνάδι βασιλέματος και σβήνει
Με τον τελευταίο ίανθο στον κήπο της Εδέμ

Να κολυμπάς στο παρελθόν του ανέμου είτε παράλληλα
Της μίας στιγμής που ενυπάρχει στον ορίζοντα
Αφού η ζωή δεν συμβιβάζεται σ' αυτό που περιμένεις
Αλλά στη χειραψία με το Άγνωστο

Που 'ναι και το μη ειπωμένο: το αγοήτευτο άλογο της παραλίας
Π' ούτε ξαφνιάζει ούτε και βρίσκειται πέρα από τα μάτια μας -
Να λες: πρέπει να πάω μακρύτερα στην άμμο
Πρέπει να γίνουν λάσπη τα όνειρα
Πριν 'ρθουν οι άνθρωποι και πούνε τα' όνομά τους

XX

Σήμερα αγαπώ τον κόσμο με μία πρωτότυπη μετριότητα,
αδιαφορώντας για την προίκα του ανθρώπου, τα «δήθεν» και τα
«δεηθόμεν». Τα μάτια μου φανατικοί οπαδοί δακρύων και δέντρων,
ζητωκραυγάζουν για ένα ακίνητο βλέμμα ή μία ζεστή βροχή.

Έχω καιρό πει αυτά που θέλησα, όμως το χάραμα βιάστηκε κι ήρθε
απ' τις πέντε παρά και με βρήκε απελπιστικά εδώ, κι όμως, πάλι,
τόσο δα ευτυχισμένο, ικανό να λησμονήσω μέχρι κι αυτά που δεν
συνέβησαν ποτέ.

Ακούω τα πρελούδια του Μπαχ κι η λέξη μεγαλείο αλαφρώνει, το
κύρος που δανείζεται ο ουρανός από το χώμα, σκέφτομαι. Ποιος θα το
πίστευε; Ίσως εν τέλει και να ζω.

Ύστερα πάλι, τέτοια φτηνή φιλοδοξία ποτέ μου δεν την επιδίωξα, ούτε
όταν στρίμωχνα τον αέρα κάτω απ' το κρεβάτι μου για να κρυφτεί από
εμένα, ούτε όταν σερνόμουν στο πάτωμα κάνοντας τον σκύλο για να
δώ αν τρελάθηκε ο κόσμος. Ο κόσμος, ναι, που σήμερα αγαπώ, δίχως
εξαιρέσεις και ονόματα, παρά μονάχα με τη βαθύτατη, ειλικρινέστατη
ντροπή του να υπάρχουν.

→ Το ποίημα περιλαμβάνεται στη συλλογή «Εωθινά βαλς ενός μόνου», Γαβριηλίδης, 2016.

28

ΘΩΜΑΣ ΤΣΑΛΑΠΑΤΗΣ

//

Η Πόρτα

Ήταν μια νύχτα σαν όλες τις άλλες. Η νύχτα εκείνη που μας έκλεψαν. Όλοι μας θύματα του ίδιου σχεδίου, της ίδιας συντονισμένης κίνησης. Συμβάν κοινό για όλους. Το ξάφνιασμά μας επιβεβαίωση του θριάμβου τους, όταν το χέρι δεν βρίσκει να ξεκλειδώσει, όταν το χέρι που θα χτύπαγε αιωρείται αμήχανο στο κενό, όταν απειλώντας ο ώμος ορμά να συγκρουστεί και σωριάζεσαι.

Είναι γιατί κάποιοι έκλεψαν όλες τις πόρτες της πόλης. Ταυτόχρονα, ξαφνικά, αμετάκλητα. Όλες τις πόρτες της πόλης.

Κτήρια ορθάνοιχτα, παραβιασμένη ιδιωτικότητα, ελεύθερες διαβάσεις. Ληξιπρόθεσμο δικό μου.

Το πρωί ξυπνήσαμε μουδιασμένοι. Ο χώρος δεν είχε διάρκεια, άστεγοι δεν υπήρχαν και τα παιδιά που κρατούσαμε μυστικά χοροπήδαγαν ξαφνιασμένα στους δρόμους. Ένα αεράκι χάιδευε τη γύμνια μας.

Όλοι μας τότε υποκλιθήκαμε

Στην άγρια κυριαρχία του τυχαίου

→ Το ποίημα περιλαμβάνεται στη συλλογή «Γεωγραφίες των Φριτς και των Λανγκ», Εκάτη, 2018.

//

Στη γειτονιά αυτή καθένας μιλά κι από μια γλώσσα δική του. Κι όμως κατορθώνουν να ζήσουν, να ερωτευτούν και να πεθάνουν. Οι κάτοικοι οικοδομούν τη γλώσσα τους σε μικρή ηλικία. Την κατασκευάζουν από κομμάτια χαρτί, χρώμα και μια μπουκιά αέρα. Ίσως όταν τους ακούσεις πρώτη φορά να μην καταλάβεις, αλλά η αίσθηση είναι κοινή. Όπως ο ξαφνικός αέρας τη μέρα της πιο βουβής ξηρασίας.

Όταν μάθεις να τους ακούς, τότε έκπληκτος θα συνειδητοποιήσεις πως όλοι τους λένε την ίδια ιστορία. Μια ιστορία επιβεβαιωμένα αληθινή. Λέξη προς λέξη, φράση προς φράση, παύση προς παύση. Με την ίδια όμως πάντοτε διαφορά: Κάθε φορά το πρόσωπο που αφηγείται τοποθετεί τον εαυτό του πρωταγωνιστή. Μη βιαστείς να συμπεράνεις. Δεν αφηγούνται για να σε πείσουν πως αυτοί είναι οι πραγματικοί πρωταγωνιστές και οι πραγματικοί ιδιοκτήτες του ιστορούμενου γεγονότος. Δεν αφηγούνται για να σε πείσουν πως η δική τους είναι η αληθινή εκδοχή. Αφηγούνται για να καθυσυχάσουν τους εαυτούς τους πως αυτοί οι ίδιοι είναι αληθinoί.

→ Το ποίημα περιλαμβάνεται στη συλλογή «Άλμπα», Εκάτη, 2015.

29

ΛΕΥΤΕΡΗΣ ΤΣΩΝΗΣ

//

Σκηνή 5η

Προσπαθεί να γίνει νωρίς το πρωί.
Τίποτα το σταθερό.
Είσαι γυμνή,
όλη την ώρα αλλάζεις.
δεν κοιμάσαι.
Κοιτάζω έξω, είσαι εκεί.
Ξαπλώνω.
Δεν σε χάνω.
Μηδέν.
Δεν σε χάνω,
παραπατώ κρυφά.
Σχεδόν απλά μετακινήθηκα.

//

Το πορτρέτο

Εκείνο το πορτρέτο στο σπίτι
συνέχεια κινείται.
Βρίσκει παντού γωνιές να χωθεί.
Όλος ο χώρος η κλειδαρότρυπά του.
Έχοντας αλλάξει χρώματα και μορφές,
κινείται έξω απ' τον εαυτό του.
Πίνει νερό, ακούει προσεκτικά τη μάνα.
Οι πόρτες δεν κλείνουν πια.
Στενεύει το μόνο πέρασμα.
Τεντώνομαι.
Πάντα βρίσκεις χάνοντας αυτό το χαμόγελο.

→ Τα ποιήματα περιλαμβάνονται στη συλλογή
«Το αλκοολόγιο», Εκάτη, 2015.

30

ΜΑΡΙΑ ΦΙΛΗ

//

Τοπίο άτοπο

Στον ουρανό της προέλευσής μου
Οι άνθρωποι σπέρνουν στάρι
Πού και πού επιστρέφω
Δύο μύγδαλα σκάνε κι απελευθερώνουν στα σπαρτά δύο λέαινες
Τις αφήνω να καταβροχθίσουν ό, τι βρουν
Ορμούν στ' αρσενικά, είναι
οι ηρωίδες της αυτοκρατορίας
κρατούν στα δόντια τους τα κεφάλια
οι χაίτες κρέμονται, ανούσια θλιβερά ξέφτια.

Η ησυχία που έρχεται είναι εξοντωτική
Μου ψαχουλεύουν ακόμα τ' αφτιά οι βρυχηθμοί
Οι λέαινες γλείφουν μανιωδώς τις γούνες τους
Σαλώμες που πλήττουν.
Οι άνθρωποι σπέρνουν στάρι, δεν αντιλήφθηκαν
πως ο τόπος δεν υπάρχει πια

Είναι τοπίο άτοπο η επιστροφή στα βασίλεια που πέρασαν.

Στα υγρά μου δάκτυλα κολλά το χώμα
Λίγοι κόκκοι γης. Είναι ένα νέο μονότονο τοπίο

Σίγουρα κάποια μικρά ζώα θα το έβρισκαν βολικό
Δύο ή τρία είδη μου είναι συμπαθή
Μου φαίνεται ότι τους ταιριάζω.

Τα βλέφαρά μου δύο περιμετρικά οιδήματα
Ίσα που φαίνονται από μέσα οι φυγομανείς κόρες
Αποσκοπούν καθαρά στα φεγγάρια –δύο φεγγάρια, τυχαία συνθήκη
ή κακός οιωνός- τις τραβούν φυγόκεντρα

Όταν είναι κίτρινα σαν δακτυλίδια φωτιάς
Περνούν από μέσα τους οι κόρες
σαν δύο ερμαφρόδιτα λιοντάρια.

//

Αρνητικό ατόμου

Σκληρή γη σαν σίδηρος με πουπουλένιες αναπνοές
Επάνω
Να περπατούν
Να περιφέρουν απλωμένη στον αέρα την ιδέα της ξινής οσμής τους
Να τη μεταγγίζουν από υψωμένο χέρι σε υψωμένο χέρι
Έως τα κύματα που τη ρουφούν μαζί με τον εαυτό τους.

Κιτρίνισα κι εγώ,
Δε βλέπεις;
Δε μυρίζεις;
Γλείψε με παντού έτσι που είμαι κίτρινη και ξινή
Δεν είμαι μόνο το στόμα μου
Ολόκληρη είμαι ανάσα

Αυτό και τίποτ' άλλο
Εκεί
Στα πευκοδάση της ενδοχώρας

Ολόκληρη είμαι ανάσα.
Και κορμός
Από ήλεκτρο θνητός
Σκληρός στη σκληρή γη
Καθρέπτης εντόμων
Σειρές ολόκληρες από πόδια και
Αόμματα κεφάλια που συγκρούονται
Τι συνωστισμός ψυχών σε ένα μόνο σώμα!

Κόψε με
Κόψε μου το μπράτσο να αισθανθώ
Κόψε μου το γόνατο να αισθανθώ
Κόψε μου το αφτί, τη μύτη, το λαιμό
Να αισθανθώ, να ξεχειλίσω
Δονήσεις μικροδονήσεις και μικροδιαιρέσεις των δονήσεων
Σε λίγο δε θα κινούν ούτε ένα βλέφαρο.
Ό, τι ακούμπησα ποτέ στη γλώσσα μου

Πρέπει να ήταν παραισθησιογόνο
Άνοστο
Μάζα αρθροπόδων
Άοστων

Παρασιτώ επαναλαμβανόμενη εντός μου.
Ένας ουρανός

Σκάει στα πόδια μου
Όλος αέρας, νερό και άλας.
Μετρά
Πάντα αντίστροφα αυτός
Τώρα προς εμένα.

Στην κουφάλα αυτήν εκκολλάπω την τελευταία μου ύπαρξη
Στην τελική φάση πύκνωσης, είμαι
Όλη κεχριμπάρι
Δες
Ένα σμήνος από μέλισσες μου χιμάει
Ένα ολόκληρο κοπάδι από χρυσοβελόνες
Από κεντρί σε κεντρί γίνομαι το αρνητικό μου.

→ Το ποίημα περιλαμβάνεται στη συλλογή
«Το πιο παράξενο απόκτημα των εντόμων», Μελάι, 2014.

31

ΝΙΚΟΣ ΦΙΛΑΝΤΙΣΗΣ

//

Νανούρισμα

«η νύχτα δεν είναι
οι αστροφαγωμένες κουβέρτες των Νεκρών Ποιητών
μια κλωστή Σελήνη, που περνάει με βία, μεσ' απ' το μάτι μιας
υψωμένης βελόνας
ούτε κ' η άμαξα της Κυδίπης απάνω στους γυμνούς, τους
πουπουλένιους ώμους

έλα μην φοβάσαι

είναι απλώς
ένα μαύρο άροτρο
κ' έχει μονάχα ένα δόντι
για υνί

βάλ' το στο μαξιλάρι σου
βάλ' τ' από κάτω
για να δεις

θα οργώνει το σκοτάδι
μέσα μέσα
μέχρι να μαλακώσει

ώσου θα γίνει πλαστελίνη
για να παίζεις

που και πού
θα δεις μες στην ολονυχτία
κάτι από την αγάπη του να πιτσιλάει τον τοίχο
κ' εκείνες τις κοφτερές εκλάμψεις
κάθε φορά που η αμφίβια αιχμή
θα αναδύεται να σου χαμογελάσει»

μα πώς αλλιώς να γίνει,
αφού ζητάει παραμύθια στο σκοτάδι

όσο είναι ακόμα παιδί

→ Το ποίημα είναι ανέκδοτο.

32

ΠΕΤΡΟΣ ΦΩΚΙΑΝΟΣ

//

Θέρου ανάμνησις

Η φωτιά της πλαζ έκαίγε πάντοτε τα καλοκαίρια, σε υπόβαθρο αστικό, σε υπόβαθρο που το όριζαν κινήσεις διαπλεκόμενων σωμάτων, φράσεων συνωμοτικών, ασμάτων σιωπηρών. Σπινθηροβόλα καλοκαίρια. Ξύλα που καίγονταν υγρά κι ο κόσμος γέμιζε αλμύρα. Τα καλοκαίρια της πλαζ του αστικού υποβάθρου, τα καλοκαίρια του κενού της ρουτίνας δρομολογίου αστικής λεωφορειογραμμής.

Κάθε χρόνο αλλάζουν νούμερα στα λεωφορεία. Κάθε χρόνο τα δρομολόγια παραμένουν ακανόνιστα. Ποιος παίρνει το λεωφορείο για να πάει στην πλαζ όταν νυχτώνει;

Η φωτιά καίει, η φωτιά καίγεται, φουγάρο που εν θερμώ εναγκαλισμώ καταπίνει τους βραχίονες από τα καδρόνια. Γύρω μου δυο θάλασσες, μοιράζονται το φως τους, χωρίς λογαριασμός να αναλογεί εις τους ζώντας.

Τα καλοκαίρια μου δεν τα αναπολώ. Η πλαζ του αστικού υποβάθρου, δεν είναι παρά μια βουλιαγμένη προβλήτα από τσιμέντο. Δεν έμειναν άλλα καδρόνια για να κάψουμε. Το λεωφορείο γκάζωσε και ρίχτηκε στη θάλασσα.

Τα καλοκαίρια μου παρέμενα στην πλαζ. Απέφευγα την θάλασσα, δεν μου άρεσε το αλάτι. Το παραδέχομαι, η φλόγα ήταν μία λύση.

//

Χρόνου Φείδου

Κάποτε λέγαν πως ο χρόνος κάνει κύκλους, πως διατάσσεται στα ουράνια, εν της σπείρας τη μορφή και πως στο τέλος περιστρέφεται ολόγυρα, στου αλετριού την διαδρομή.

Κάποτε λέγαν πως ο χρόνος περιοδεύει, καβάλα στου αλόγου την κορφή, πως παύει μονάχα τα καλπάσματα, εν τη ερίδει για την περιβολή και πως στο τέλος παραδίδεται σε περιδίηση των σκέψεών ζοφερή.

Τώρα λένε πως ο χρόνος είναι άχρονος, πως το τραγούδι θα τελειώσει εν τη νεφέλη τη τριπλή και πως στο τέλος εντοπίσθη η αρχή, της αφηγήσεως που άρχει τη ζωή.

Τώρα λένε πως ο χρόνος είναι τρένο, πως έχει χάσει εν συνειδήσει κάθε τρόπο διαφυγής και πως στο τέλος, το τέλος θα 'ν' μονόδρομος, μίας μονάχα διαδρομής.

Χρόνος, χρόνος και χρονάκης,
Χρόνος εν κάδρο γραμμικό, εν κάδρο κυκλοδίωκτο,
Χρόνος, που υπάρχει δεν υπάρχει, πάλι θα αποθάνομεν.

//

Περιθ Όριον Πατησίων

Το βλέμμα στλωμένο στην απλώστρα με τα χρωματιστά εσώρουχα. Αναζητάς τι κρέμασαν σε μανταλάκια ύλης πλαστικής συνάνθρωποι πληβείοι. Ξεχειλωμένα κιλοτάκια, φθαρμένα βρακιά με ίχνη, σκοροφαγωμένα t-shirt made in China.

Φύσει αστός βολτάρεις στις «λαϊκές γειτονιές» και βλέπεις σύρματα και μανταλάκια. Πάντα διατηρείς προτίμηση στα σύρματα που εν διασκελισμώ ακροβατούν στο μεταξύ, από δύο μπαλκόνια ψυχοραγούντων σοβάδων. Και τα ρούχα κρέμονται στο μεταξύ. Μετάξι γαρ ανήκει σε άλλον κόσμο.

Κατά κανόνα τα λαϊκά προάστια στέκουν όμορα των λαϊκών μας πόνων. Τι φταις και συ που σου ξυπνούν αυτά τα μέρη έναν δείνα αλτρουισμό; Σκέπτεσαι να γίνεις ποιητής. Έτσι, ίσως θα τελέσεις την υποχρέωσή σου απέναντι στην ανθρωπότητα. Ξεκάθαρα μεγαλύνεσαι και η αθανασία ξάφνου γίνεται στόχος, το μάλλον προσιτός. «Ο δαφνοστεφής ποιητής-αστός που τόλμησε να γράψει για μπουγάδες παρδαλές προλεταρίων», θα γράφει το κουτάκι πληρωμένου πρωτοσέλιδου στο εγγύς μέλλον. Στην τελική, πάλι καλά που είσαι και αστός και πληρώνεις τα στεφάνια σου.

Στο υπόγειο του σπιτιού σου, κείτεται ένας αργαλειός με μπλεγμένες κλωστές, ενδεδυμένος με την πατίνα της δικής σου λήθης. Το περικείμενο της δαφνοστεφούς σου πορείας σε κατάσταση αποσύνθεσης με φθίνοντες διασκελισμούς συρμάτων.

Στην απόληξη του ρόλου σου, η διαγωγή σου φάνηκε να μην συμμερίστηκε τα μεταξωτά σου σώβρακα, όταν πληβεία ανώνυμη σε έλουσε, από λάθος, με ύδατα καθαριότητος συνομοταξίας λαϊκής. Εν τοιαύτη περιπτώσει, μακάριαι αι ηλεκτρικαί σου συσκευαί.

→ Τα ποιήματα είναι ανέκδοτα.

33

NANTH ΧΑΤΖΗΓΕΩΡΓΙΟΥ

//

Το ψάρεμα

δεν ψαρεύω πια
λυπάμαι
να υπόσχομαι τροφή
κι έπειτα
με τ' αγκίστρι μου
το εύπιστο στόμα
να ξεσκίζω

έτσι λοιπόν
στη γυάλα
έβαλα τα ψάρια
κι έκτοτε
ασκούμε στο κυνήγι

πιο τίμιο σκέφτηκα
το τέλος να 'ρχεται
μια κι έξω

//

Το κατάστρωμα

Για να δει κανείς τη γέφυρα
πρέπει να βρεθεί απέναντί της·
περπατώντας την, βλέπει
μονάχα το ποτάμι
Το νερό βέβαια
είναι παντού το ίδιο
Όλοι μας κάποτε σκεφτήκαμε
να βουλιάξουμε κάτι μέσα του
Αν δεν χρειάστηκε ως τώρα
να διασχίσει κανείς
αυτό το κατάστρωμα πάνω στη γη
ή άλλο όμοιό του
ή ακόμη να κολυπήσει με τα χέρια
μέχρι την άλλη όχθη
είναι πολύ φυσικό
να μην γνωρίζει
πως πεινασμένος κανείς
ταΐζει καλύτερα
τα περιστέρια των βράχων

→ Το ποίηματα έχουν δημοσιευθεί στο ηλεκτρονικό
περιοδικό «Φρέαρ», Σεπτέμβριος 2017.

34

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΧΑΤΖΗΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ

//

Κοσμογονία

Αν ήμουν σπίτι κάπου πλάι στην εθνική
δεν θα 'χα χρώμα ούτε διάθεση δική μου
δεν θα 'χα έννοικο αμάξι, τηλεόραση
θα με καθήλωνε των άλλων η τροχιά
η νέα έκβαση του ίδιου ατυχήματος
θα 'μουν αρχείο σιαμαίων οχημάτων.

Αν ήμουν σπίτι εκεί στο πλάι της εθνικής
θα 'ταν ο κήπος μου αφιλόξενη ευθεία.
Μονάχα θαύματα θ' ανθίζαν
στιγμαία
από τ' αντίθετα

//

Αποσπάσματα επιστολής [χωρίς χρονολογία]

Σε ποια στάση, άραγε, του σώματος
σας επισκέπτεται τα βράδια ο ύπνος
Στριφογυρνώ αδιάκοπα
από την τελευταία φορά που σας είδα
με την ελπίδα πως θα βρω
τον χώρο εκείνο
ακριβώς
που σας αρμόζει
για να τον κόψω απ' το σκοτάδι
αυτής της κάμαρας.

→ Τα ποιήματα είναι ανέκδοτα.

35

ΒΑΣΩ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

//

Σέρνομαι

Σέρνομαι,
φαντάσματα στο στόμα μου.
Στην κοιλιά μου
κουβαλάω μωρά
που δε θα γεννηθούν ποτέ.

Σέρνομαι.
Τραγουδώ
ψιθύρους γυναικών χωρίς στήθια.

Στα χέρια μου
βραχιόλια θηλιές
με ονοματεπώνυμο.

Μπήγω τα νύχια μου
στο χώμα.
Φυτεύω τη σάρκα μου
και περιμένω
ν' ανθίσω νύχτα.

//

Προϋπόθεση

Με σπρώχνει
ένας αέρας με νύχια βρώμικα.
Θα' ναι καμιά ώρα
που έγδερνε από πάνω μου
ένα ξένο σώμα.

Πρέπει να θυμάμαι πώς είσαι
-για να σε ξεχάσω.

→ Τα ποιήματα είναι ανέκδοτα.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Μαρία Αγγελοπούλου

Γεννήθηκε το 1988. Είναι νοσηλεύτρια και μητέρα. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα. Έχει εκδώσει την ποιητική συλλογή «Η απουσιολόγος» (Θράκα, 2016).

Λευτέρης Αχμέτης

Γεννήθηκε στο Κιάτο το 1986. Ασχολείται με το θέατρο ως μέλος της Σικυώνιας Σκηνης. Έχει εκδώσει τις ποιητικές συλλογές «Επτά» (Εκάτη, 2014, υποψήφιο για βραβείο Πρωτοεμφανιζόμενου συγγραφέα) και «Ιντερμέδιο» (Εκάτη, 2017). Διατηρεί το μπλογκ «Και τι άλλο είναι η τέχνη παρά λεπτομέρειες».

Σάντι Βασιλείου

Γεννήθηκε το 1995. Ζει στην Αθήνα, όπου σπουδάζει Ψυχολογία στο Πάντειο Πανεπιστήμιο. Έχει εκδώσει την ποιητική συλλογή «28 μέρες κάτω από τη Γη» (Θράκα, 2017).

Νίκος Βιολάρης

Γεννήθηκε το 1985 στην Αθήνα. Σπούδασε Ιστορία. Έχει εκδώσει τις ποιητικές συλλογές «Πέρα απ' τη μέρα» (Γαβριηλίδης, 2005) και «Αχτίδες νυχτόβιες» (Γαβριηλίδης, 2009). Ποιήματά του έχουν περιληφθεί σε ανθολογίες και συλλογικές εκδόσεις.

Άννα Γρίβα

Γεννήθηκε το 1985 στην Αθήνα. Σπούδασε ελληνική φιλολογία στην Αθήνα και Ιστορία της λογοτεχνίας στη Ρώμη. Έχει εκδώσει τις ποιητικές συλλογές «Η φωνή του σκοτωμένου» (Χαραμάδα, 2010), «Οι μέρες που ήμασταν άγριοι» (Γαβριηλίδης, 2012), «Έτσι είναι τα πουλιά» (Γαβριηλίδης, 2015), «Σκοτεινή κλωστή δεμένη» (Γαβριηλίδης, 2017). Ποιήματά της έχουν μεταφραστεί σε πέντε γλώσσες (αγγλικά, γαλλικά, γερμανικά, ιταλικά και ισπανικά).

Θάνος Γώγος

Γεννήθηκε το 1985 στη Λάρισα, όπου ζει και εργάζεται. Είναι συνεκδότης του λογοτεχνικού περιοδικού «Θράκα» και συνιδρυτής του Πανθεσσαλικού Φεστιβάλ Ποίησης. Έχει εκδώσει τις ποιητικές συλλογές «Μεταχυμακή χαρά» (Φαρφουλάς, 2013) και «Γλασκώβη» (Θράκα, 2014).

Νίκος Ερνάκης

Γεννήθηκε το 1988 στην Αθήνα. Σπούδασε οικονομικά στην Ελλάδα, φιλοσοφία & συγκριτική λογοτεχνία και φιλοσοφία των κοινωνικών επιστημών στην Αγγλία. Είναι διδάκτωρ φιλοσοφίας των Πανεπιστημίων του Λονδίνου και της Οξφόρδης. Σήμερα

διδάσκει στο Ελληνικό Ανοικτό Πανεπιστήμιο, είναι επιστημονικός υπεύθυνος του «Ινστιτούτου Εναλλακτικών Πολιτικών (ΕΝΑ)» και μέλος του Δ.Σ. του Φεστιβάλ Αθηνών. Έχει εκδώσει δύο βιβλία ποιήσης: «Σύντομα όλα θα καίγονται και θα φωτίζουν τα μάτια σου» (Ροές, 2009) και «Ανάμεσα σε όσα πέφτει η σκιά» (Γαβριηλίδης, 2013). Έχει εκδώσει, επίσης, δύο βιβλία με μεταφράσεις ποιημάτων του Γκέοργκ Τρακλ και του Πάουλ Τσέλαν. Ποιήματά του έχουν μεταφραστεί σε έξι γλώσσες. Το 2017 εκδόθηκε στη Γαλλία το βιβλίο του «Ανάμεσα σε όσα πέφτει η σκιά» από τις εκδόσεις Desmos.

Κατερίνα Ζυγούρα

Γεννήθηκε το 1986 στη Θεσσαλονίκη. Σπούδασε Αρχιτεκτονική στο ΑΠΘ. Ζει και εργάζεται στη Θεσσαλονίκη. Το 2013, κέρδισε το Α΄ Βραβείο Ποίησης στον Διεθνή Ποιητικό Διαγωνισμό του Βαφοπούλειου Πνευματικού Κέντρου. Αυτό την οδήγησε να εκδώσει την πρώτη της ποιητική συλλογή, «Κάτι μας διαφεύγει...» (iWrite, 2014), που τιμήθηκε την επόμενη χρονιά με το Βραβείο Πρωτοεμφανιζόμενης Ποιήτριας «Μαρία Πολυδούρη» του Δήμου Καλαμάτας (από κοινού με το «Ανταλλακτήριο ηδονών» της Δώρας Κασκάλη).

Στάθης Ιντζές

Γεννήθηκε το 1986 στη Λάρισα, με καταγωγή από το Ν. Πήλιο, και ζει στην Αθήνα. Είναι εκδότης του λογοτεχνικού περιοδικού και των εκδόσεων «Θράκα» και δημιουργός της σειράς μεταφράσεων «Αργεντινοί Ποιητές». Έχει εκδώσει τις ποιητικές συλλογές «Σεληνάκατος» (Μανδραγόρας, 2013), «Gadium» (Θράκα, 2017), και δύο βιβλία πεζογραφίας, «Οι τελευταίοι φανατικοί της στρωματσάδας» (Θράκα, 2014) και «Οι ανειδίκευτοι δεν βγάζουν κιχ» (Μελάνι, 2017).

Στέργια Κάββαλου

Γεννήθηκε στην Αθήνα. Είναι απόφοιτος του μεταπτυχιακού προγράμματος πολιτιστικής διαχείρισης του Παντείου Πανεπιστημίου. Είναι μεταφράστρια, ποιήτρια, πεζογράφος, θεατρική συγγραφέας. Έχει εκδώσει την ποιητική συλλογή «Πλαστική άνοιξη» (Εκάτη, 2013, υποψήφια για το βραβείο Γ. Βαρβέρη της Εταιρείας Συγγραφέων), ένα μυθιστόρημα, δύο συλλογές με διηγήματα, ένα θεατρικό έργο και πέντε βιβλία για παιδιά.

Χρήστος Κολτσιδάς

Γεννήθηκε το 1991 στην Καρδίτσα. Είναι απόφοιτος της Φιλοσοφικής Σχολής του ΑΠΘ. Έχει εκδώσει την ποιητική συλλογή «Τα ορεινά» (Μελάνι, 2015), που τιμήθηκε με Κρατικό Βραβείο Πρωτοεμφανιζόμενου Συγγραφέα (από κοινού με την «Εκτεταμένη μέρα» της πεζογράφου Βασιλείας Γεωργίου).

Χάρις Κοντού

Γεννήθηκε το 1988 στην Αθήνα. Σπούδασε ψυχολογία στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και έκανε διδακτορικό στην ψυχανάλυση στο University College του Λονδίνου. Επίσης, παρακολούθησε το σεμινάριο ποιήσης του ΕΚΕΒΙ με τον ποιητή Στρατή Πασχάλη. Εργάζεται ως ψυχολόγος σε ψυχιατρικά νοσοκομεία και, παράλληλα, ως σύμβουλος ψυχικής υγείας. Έχει εκδώσει τις ποιητικές συλλογές «Οι κερασιές το χειμώνα είναι μια κόκκινη επανάσταση» (Γαβριηλίδης, 2012) και «Η θηλή της λήθης» (Γαβριηλίδης, 2018).

Κωνσταντίνια Κορρυβάνη

Γεννήθηκε το 1989 στην Αθήνα. Σπούδασε Πολιτικές Επιστήμες, Ιστορία και Διεθνείς Σχέσεις στο Πάντειο Πανεπιστήμιο και είναι υποψήφια διδάκτορας του Πανεπιστημίου του Έσσεξ στη Μ. Βρετανία. Έχει παρακολουθήσει το ποιητικό εργαστήριο του Ιδρύματος Τάκης Σινόπουλος κι έχει συμμετάσχει στο 4ο Φεστιβάλ Νέων Λογοτεχνών του Ελληνικού Ιδρύματος Πολιτισμού. Η πρώτη της ποιητική συλλογή με τίτλο «Μυθογονία» (Μανδραγόρας, 2015) ήταν υποψήφια για το Κρατικό Βραβείο Πρωτοεμφανιζόμενου Συγγραφέα, για το βραβείο Γ. Βαρβέρη της Εταιρείας Συγγραφέων, καθώς και για το αντίστοιχο βραβείο του ηλεκτρονικού περιοδικού «ο αναγνώστης» στην κατηγορία των πρωτοεμφανιζόμενων στην ποίηση. Το 2016 για την «Μυθογονία» απέσπασε το βραβείο ποιήσης Μαρία Πολυδούρη και τιμήθηκε με το βραβείο Γ. Αθάνα της Ακαδημίας Αθηνών. Η δεύτερη της ποιητική συλλογή πρόκειται να κυκλοφορήσει από τις Εκδόσεις Θράκα.

Πάνος Κουτούλιας

Γεννήθηκε το 1996 στην Αθήνα, όπου ζει. Είναι φοιτητής στο τμήμα Θεωρίας και Ιστορίας της Τέχνης της Ανωτάτης Σχολής Καλών Τεχνών. Η πρώτη του ποιητική συλλογή «Προϊστορία για έναν» εκδόθηκε το 2017 από τις εκδόσεις Υποκείμενο.

Παυλίνα Μάρβιν

Γεννήθηκε το 1987 στην Αθήνα και μεγάλωσε στην Ερμούπολη της Σύρου. Σπούδασε Ιστορία. Εκπνεύει διδακτορική διατριβή με αντικείμενο την πολιτιστική πολιτική και την πολιτική βιβλίου και, παράλληλα, εργάζεται στο Ελληνικό Ίδρυμα Πολιτισμού. Έχει ασχοληθεί με τη θεατρική αγωγή για παιδιά. Το 2017 εκδόθηκε το πρώτο της βιβλίο με ποιήματα και πεζά, «Ιστορίες απ' όλον τον κόσμο μου» (Κίχλη), για το οποίο τιμήθηκε με το βραβείο Γ. Βαρβέρη της Εταιρείας Συγγραφέων. Ποιήματά της έχουν μεταφραστεί στα αγγλικά, στα γερμανικά, και άλλες γλώσσες.

Ανέστης Μελιδώνης

Γεννήθηκε το 1986 στην Αθήνα. Είναι απόφοιτος της Φιλοσοφικής Σχολής Αθηνών και έχει παρακολουθήσει μεταπτυχιακές σπουδές στη Φιλοσοφία. Έχει εκδώσει τις ποιητικές συλλογές «Αστέρια από χαρτί» (Γαβριηλίδης, 2010, υποψήφια για Βραβείο Πρωτοεμφανιζόμενου Συγγραφέα του περιοδικού «Διαβάζω») και «Επιστρέφω στο κύμα» (Γαβριηλίδης, 2012). Ποιήματά του έχουν δημοσιευθεί σε έντυπα και ηλεκτρονικά περιοδικά και έχουν περιληφθεί σε ανθολογίες.

Παναγιώτης Μπλιώτης

Γεννήθηκε το 1983 στην Αθήνα. Παρακολούθησε το ποιητικό εργαστήριο του ιδρύματος Τάκης Σινόπουλος. Έχει εκδώσει τις ποιητικές συλλογές «Μια ανάσα δρόμο» (ArsNocturna, 2013, βραβείο Γ. Βαρβέρη της Εταιρείας Συγγραφέων) και «Το σκίτσο στην ντουλάπα» (Θράκα, 2017).

Χαρίλαος Νικολαΐδης

Γεννήθηκε το 1986 στην Αθήνα. Ασχολείται με την έρευνα, τη διδασκαλία και την άσκηση της νομικής, έχοντας ολοκληρώσει διδακτορικές σπουδές στο Λονδίνο. Η πρώτη του ποιητική συλλογή, «Αλεπού στον αυτοκινητόδρομο», εκδόθηκε το 2015 από τις εκδόσεις Μελάνι.

Λίδα Ντόντου

Γεννήθηκε στην Αθήνα. Σπούδασε οικονομικά στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και έκανε μεταπτυχιακές σπουδές στο Στρασβούργο. Ασχολείται με τη ζωγραφική (εκθέσεις σε Ελλάδα και εξωτερικό, εικονογράφηση εξωφύλλων), τη φωτογραφία και τη συγγραφή. Κείμενά της έχουν αναρτηθεί σε ηλεκτρονικά περιοδικά (Φρέαρ, Διάστιχο, Bibliotheque, Θράκα, Πλανόδιον). Αναμένεται να εκδοθεί η πρώτη της συλλογή με μικρά ποιητικά πεζά.

Φάνης Παπαγεωργίου

Γεννήθηκε το 1986 στην Αθήνα. Σπούδασε οικονομικά σε προπτυχιακό και μεταπτυχιακό επίπεδο. Είναι διδάκτορας πολιτικής οικονομίας του Εθνικού Μετσόβιου Πολυτεχνείου και υπηρετεί τη θητεία του στο στρατό. Έχει εκδώσει τις ποιητικές συλλογές «Πλυντήριο άστρων» (Λογότεχνον, 2013), «Η θάλασσα με τα 150 επίπεδα» (Κουκούτσι, 2015) και «Διώρυγα μεταξύ νεφών» (Θράκα, 2018).

Μυρτώ Παπαχριστοφόρου

Γεννήθηκε στη Λευκωσία της Κύπρου. Σπούδασε στο Τμήμα Μουσικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Αθηνών, και συνέχισε τις σπουδές της στο πιάνο. Έχει εμφανιστεί σε ρεσιτάλ και συναυλίες μουσικής δωματίου. Η πρώτη της ποιητική συλλογή με τίτλο «Η άλλη θάλασσα» (Περσπωμένη, 2016, με 13 υδατογραφίες της Κατερίνας Ατταλίδου), τιμήθηκε με το Βραβείο Γ. Αθάνα της Ακαδημίας Αθηνών, ως «η καλύτερη εκδοθείσα ποιητική συλλογή νέου, κατά προτίμηση, ποιητή». Οι μεταφράσεις της πρόκειται να εκδοθούν από τις εκδόσεις Περσπωμένη.

Χρήστος Σιορίκης

Γεννήθηκε το 1989 στο Αγρίνιο. Εργάζεται ως δάσκαλος και ως καθηγητής ισπανικών. Έχει ειδικευτεί σε μεταπτυχιακό επίπεδο στη διδακτική της λογοτεχνίας. Ο ίδιος μεταφράζει λογοτεχνία από τα ισπανικά - όπως λ.χ. το βιβλίο του Χούλιο Κορτάσαρ, «Ο λόγος της αρκούδας», για την εικονογραφημένη έκδοσή του (εκδόσεις Πάπυρος, 2015). Το πρώτο του βιβλίο ποίησης, «Η πρώτη φορά», κυκλοφόρησε το 2018 από τις εκδόσεις Αντίποδες.

Δανάη Σιώζιου

Γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Καρλσρούη και στην Καρδίτσα. Σπούδασε αγγλική και ελληνική φιλολογία και, σε μεταπτυχιακό επίπεδο, πολιτιστική διαχείριση και Ευρωπαϊκή Ιστορία στο Πανεπιστήμιο Αθηνών. Ήταν συνεκδότρια του λογοτεχνικού περιοδικού «Τεφλόν». Η πρώτη της ποιητική συλλογή, «Χρήσιμα παιδικά παιχνίδια» (Αντίποδες, 2016), τιμήθηκε με το βραβείο Πρωτοεμφανιζόμενου Ποιητή Γ. Βαρβέρης της Εταιρείας Συγγραφέων. Ποιήματά της έχουν δημοσιευτεί σε έντυπα και ηλεκτρονικά περιοδικά, έχουν περιληφθεί σε ανθολογίες (Austerity Measures) και έχουν μεταφραστεί σε ξένες γλώσσες (αγγλικά, ισπανικά κ.ά.).

Πέτρος Σκουθιώτης

Γεννήθηκε το 1992 στη Λάρισα. Σπούδασε παιδαγωγικά. Έχει εκδώσει τις ποιητικές συλλογές «Συνθήκη ισορροπίας» (Θράκα, 2014) και «Οι ακαδημαϊκές σημειώσεις του Ίαν Μάρκεϊτζ» (Θράκα, 2018). Το 2015 έλαβε μέρος στο 2ο Φεστιβάλ Νέων Λογοτεχνών, στο πλαίσιο της 12ης ΔΕΒΘ.

Γιώργος Χ. Στεργιόπουλος

Γεννήθηκε το 1985 στην Αθήνα. Έκανε σπουδές Θεωρίας και Αρμονίας της Μουσικής στο Δημοτικό Ωδείο Λαμίας (1993 - 2000) και στη συνέχεια φοίτησε στην Ανωτέρα Σχολή Κλασικού Φλάουτου. Έχει πτυχίο Επιστήμης των Υπολογιστών (Πανεπιστήμιο Πειραιά, 2008), M.Sc. Πληροφοριακών Συστημάτων (Οικονομικό Πανεπιστήμιο Αθηνών, 2011) και Διδακτορικό στην Ασφάλεια Υπολογιστών και Κρίσιμων Υποδομών (Οικονομικό Πανεπιστήμιο Αθηνών, 2015). Διδάσκει ως Λέκτορας στο Οικονομικό Πανεπιστήμιο Αθηνών και στο Πανεπιστήμιο Πειραιώς. Έχει εκδώσει τις ποιητικές συλλογές: «Η διάβολος» (Εκδόσεις των Φίλων, 2011, Β' βραβείο Ποίησης στο 32ο Συμπόσιο Ποίησης του Παν. Πατρών και υποψήφιο για Κρατικό Βραβείο Πρωτοεμφανιζόμενου Συγγραφέα), «Κατά Χρόνον Ευαγγέλιο» (Εκδόσεις των Φίλων, 2012), «Εξορία στην Γέννηση» (Γαβριηλίδης, 2015).

Ελένη Τζατζιμάκη

Γεννήθηκε το 1986 στην Αθήνα. Σπούδασε νεοελληνική φιλολογία στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και έκανε μεταπτυχιακά στο πανεπιστήμιο της Σορβόνης (Paris IV). Ως φιλόλογος ασχολήθηκε με τη διδασκαλία της ελληνικής γλώσσας σε μετανάστες και, ερευνητικά, με ζητήματα φύλου και πολιτισμού στη λογοτεχνία. Ασχολείται επαγγελματικά με τη μουσική τζαζ και το τραγούδι. Έχει εκδώσει τις ποιητικές συλλογές: «Η μαγεία της Άνωσης» (Μελάνι, 2009, υποψήφιο για Βραβείο Πρωτοεμφανιζόμενου Συγγραφέα του περιοδικού «Διαβάζω»), «Μετά την ενηλικίωση» (Μελάνι, 2012), «Σε ποιον ανήκει μια ιστορία;» (δίγλωσση έκδοση, ελληνικά-αγγλικά, Μελάνι, 2015). Το 2011 συμμετείχε στο 1ο Φεστιβάλ Νέων Λογοτεχνών του ΕΚΕΒΙ, εκ μέρους του περιοδικού «Ποιητική».

Μάξιμος Τρεκλίδης

Γεννήθηκε το 1992 στα Γιάννενα. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα. Έχει εκδώσει την ποιητική συλλογή «Εωθινά βαλς ενός μόνου» (Γαβριηλίδης, 2016).

Θωμάς Τσαλαπάτης

Γεννήθηκε το 1984 στην Αθήνα. Σπούδασε στο τμήμα Θεατρικών Σπουδών της Φιλοσοφικής Σχολής Αθηνών. Είναι ποιητής, θεατρικός συγγραφέας και κριτικός λογοτεχνίας (εφημερίδες «Εποχή» και «Εφημερίδα των Συντακτών»), ενώ στο παρελθόν ασχολήθηκε με Stand Up Comedy. Το πρώτο του βιβλίο ποίησης, «Το ξημέρωμα είναι σφαγή Κύριε Κρακ» (Εκάτη, 2011), βραβεύτηκε με το Κρατικό Βραβείο Πρωτοεμφανιζόμενου Συγγραφέα (από κοινού με το «Ιπποκράτους 15» του Θωμά Ιωάννου). Ακολούθησε η συλλογή «Άλμπα» (Εκάτη, 2015), που εκδόθηκε πρόσφατα και στη Γαλλία (εκδόσεις Desmos, 2017) και διασκευάστηκε για το θέατρο, και τα θεατρικά έργα «Πνιγμός/Ανκόρ» (Μωβ Σκίουρος, 2017), μια παραγγελία του Θεάτρου Άτις. Από τις εκδόσεις Εκάτη κυκλοφορεί ένα βιβλίο ποιημάτων του W.B. Yeats που μετέφρασε μαζί με τον Μιχάλη Παπαντωνόπουλο. Κείμενά του δημοσιεύονται στο ιστολόγιο «Groucho Marxism: Είδα ένα όνειρο ωραίο σαν διαφήμιση».

Λευτέρης Τσώνης

Γεννήθηκε το 1984 στην Αθήνα. Σπούδασε κλασική κιθάρα στο Εθνικό Ωδείο (παράρτημα Αλίμου) και ασχολήθηκε με τη δραματοθεραπεία (μαθητεύοντας δίπλα στον Βαγγέλη Μίχα). Στο παρελθόν έζησε και εργάστηκε στο Λονδίνο. Έχει εκδώσει την ποιητική συλλογή «Το αλκοολόγιο» (Εκάτη, 2015).

Μαρία Φίλη

Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1993. Σπούδασε στο τμήμα Θεωρίας και Ιστορίας της Τέχνης της Ανωτάτης Σχολής Καλών Τεχνών. Για το πρώτο της βιβλίο ποίησης, «Το πιο παράξενο απόκτημα των εντόμων» (Μελάνι, 2014), τιμήθηκε με το Κρατικό Βραβείο Πρωτοεμφανιζόμενου Συγγραφέα (από κοινού με τον πεζογράφο Χρίστο Κυθρεώτη) και με το Βραβείο Πρωτοεμφανιζόμενου Συγγραφέα του περιοδικού «ο αναγνώστης».

Νίκος Φιλντίσης

Γεννήθηκε το 1987 στην Αθήνα, με καταγωγή από τους Γαργαλιάνους. Σπούδασε βιολογία στο Πανεπιστήμιο Κρήτης και ανοσολογία στο King's College του Λονδίνου. Έχει εκδώσει τις ποιητικές συλλογές «Το παραβάν» (Οδός Πανός, 2012) και «Υδράργυρος» (Οδός Πανός, 2016).

Πέτρος Φωκιανός

Γεννήθηκε το 1999 στην Αθήνα. Είναι πρωτοετής φοιτητής του Τμήματος Ιστορίας, Αρχαιολογίας και Ιστορίας της Τέχνης του Πανεπιστημίου Αθηνών, ενώ παράλληλα παρακολουθεί το ποιητικό εργαστήρι του Ιδρύματος «Τάκης Σινόπουλος». Στο παρελθόν διακρίθηκε σε ποιητικούς διαγωνισμούς της Βουλής των Εφήβων, καθώς και της Εταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών. Το 2017 δημοσίευσε για πρώτη φορά ποιήματα στο περιοδικό «Φρέαρ». Αυτή την εποχή γράφει την πρώτη του ποιητική συλλογή.

Νάντη Χατζηγεωργίου

Γεννήθηκε το 1991. Σπούδασε στη Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών. Ποιήματά της έχουν δημοσιευθεί σε έντυπα και ηλεκτρονικά περιοδικά («Φρέαρ», «Τεφλόν», «The Books' Journal», κ.ά.). Δεν έχει εκδώσει ακόμα το πρώτο της βιβλίο.

Δημήτρης Χατζηκαράλαμπος

Γεννήθηκε το 1987 στην Αθήνα, με καταγωγή από τη Λήμνο. Είναι απόφοιτος της Νομικής Σχολής, με πειραιώς σπουδές στη Σημειωτική. Ασχολείται με την επιμέλεια και τη διόρθωση κειμένων. Δεν έχει εκδώσει ακόμα το πρώτο του ποιητικό βιβλίο.

Βάσω Χριστοδούλου

Γεννήθηκε στα Τρίκαλα. Σπούδασε κλασική φιλολογία στη Φιλοσοφική Σχολή Αθηνών. Έχει εκδώσει την ποιητική συλλογή «60 αποχρώσεις του μαύρου σε φόντο λευκό» (Λογείον, 2012). Ποιήματά της έχουν δημοσιευτεί σε έντυπα και ηλεκτρονικά περιοδικά, έχουν περιληφθεί σε ανθολογίες και έχουν μεταφραστεί στα ιταλικά. Διατηρεί το ιστολόγιο «Τα αδέσποτα».

